

NIEUWE AVONTUREN

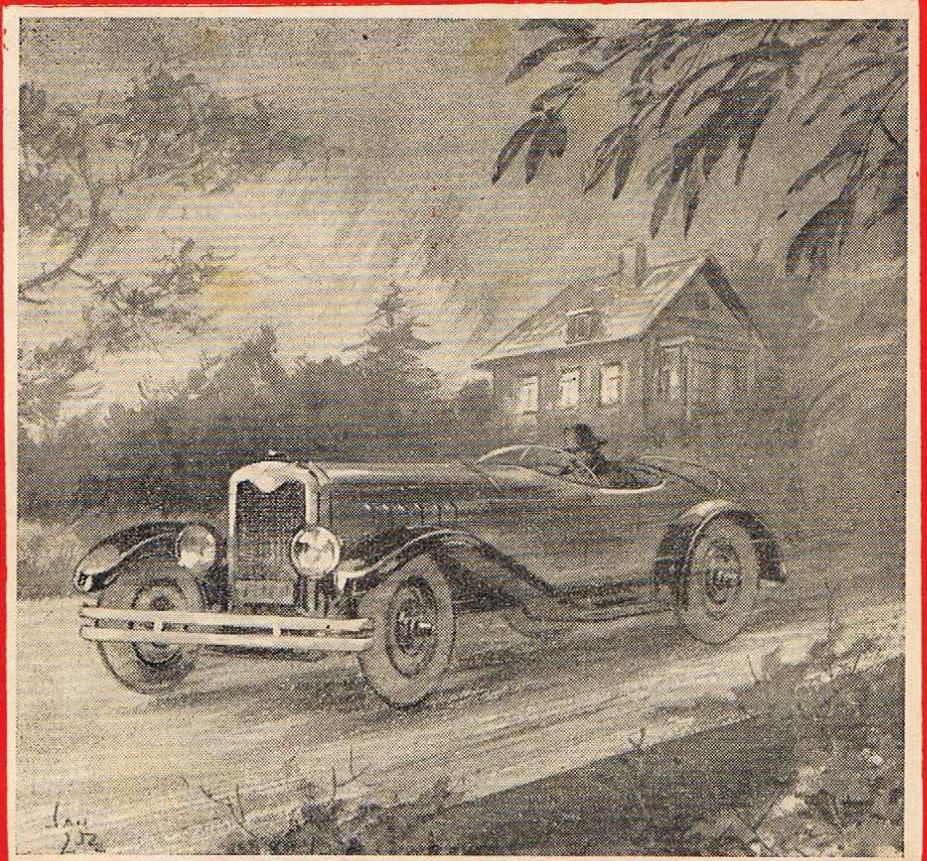
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE BEDRIEGER BEDROGEN

N° 2414

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ON BEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Bedrieger bedrogen

HOOFDSTUK I

EEN CONFERENTIE BIJ EEN WAPENKONING

Omstreeks het midden van de maand Juli, in het jaar 1949, bevonden zich in een groot vertrek van een enorm kantoorgebouw te Mexico-City drie heren bijeen, die daar blijkbaar al geruime tijd zaten te roken, want om hen heen hing een dichte, geurige wolk van fijne sigaren afkomstig. Wanneer een van de heren zich de moeite had gegeven, op te staan uit zijn gemakkelijke stoel, en zich naar een der reusachtige vensters had begeven, dan zou

hij, van de eerste etage af, een schitterend uitzicht hebben gehad op de Calle Major, een der voornaamste verkeerswegen van Mexico's hoofdstad.

Maar geen van de heren dacht daaraan, want zij hadden blijkbaar wel ernstiger zaken aan hun hoofd, wanneer men mocht afgaan op de uitdrukking van hun gelaat.

Zelfs de vreemdeling, hier onverwachts binnentredend, behoefde geen seconde te twifelen aan hun landaard.

Deze drie mannen waren allen rasechte Mexicanen, van ouder op ouder, tot in het verste verleden, misschien wel tot in de historische tijd der reeds lang verdwenen, en weggevaagde Azteken, de oorspronkelijke bewoners van het land.

Slechts een hunner die pas druk gebarend het woord had gevoerd, was boven de middelmaat, de twee anderen waren er beslist onder. Zij waren allen gitzwart van haar en baardgroei, van dat blauwachtige zwart, dat men schier alleen bij Spanjaarden en Oosterse volken aantreft.

De grootste der aanwezigen, die aan de brede schrijftafel zat, en het dichtst bij het raam, was Francesco Cernuda, een bekend fabrikant van wapens op allerlei gebied, die men in de oorlog kon nodig hebben, misschien wel de grootste van zijn land. De kleinere man, die aan zijn rechterhand was gezeten, was zijn vertrouwde compagnon, José Carballo, en de derde, Martino Garca Morales vertegenwoordigde de aandeelhouders in de reusachtige onderneming. Hij stond als schatrijk te boek, en wat meer zegt, hij was ook inderdaad een multi-miljonair. Het was bekend, aan de Mexicaanse Beurs, dat hij zich in de loop der jaren in het bezit had weten te stellen van de meerderheid der aandelen. Dat wil zeggen, dat hij een man was, die ontzien moest worden, vooral ook wegens zijn ambt van president-commissaris.

Op de middentafel stond ijswater gereed, er lagen vruchten op zilveren schalen, een nog onaangebroken fles sherry wachtte blijkbaar op het slot der besprekingen, om eveneens haar goede gaven uit te storten, zodra dit werd verlangd.

Er was enige tijd gezwegen, maar nu begon Morales zenuwachtig op het blad van de zware tafel te trommelen, en zei, na een vlugge blik op de deur, opgewonden en met moeite zijn stem tot een zacht gefluister dwingend:

— Wat u ons daar hebt medegedeeld, mijn waarde Cernuda, is van het aller-grootste belang.

— Dat geloof ik ook, senior Morales, zei Cernuda droog, de as van zijn lange,

dunne sigaar tippend en met zijn zwarte ogen strak op het gelaat van de president-commissaris gevestigd.

— Aan de juistheid van uw inlichtingen valt zeker niet te twijfelen? drong Morales aan.

— Daaraan is absoluut niet te twijfelen, senior, antwoordde de wapenfabrikant koel. Ik kan u verzekeren dat ik in alle grote steden van Amerika en in de meeste hoofdsteden der Latijns Amerikaanse republieken, mijn mannetjes heb, die er goed voor betaald worden om oren en ogen wijd open te zetten. Ik erken, dat deze belangrijke kwestie mij enige tijd verborgen is gebleven, maar nu weet ik er alles van, en wil ik er gaarne uw oordeel over weten. Ik wil ditmaal gedekt zijn, ook van de kant der aandeelhouders.

— Wie is uw zegsman? vroeg Morales, blijkbaar een man die niet over een nacht ijs ging.

— Ik wil u zijn naam wel noemen. Pablo Rovello, maar ik betwijfel zeer of die naam u veel zegt, antwoordde de wapenfabrikant schouderophalend. Hij is een van onze beste «agenten», welk woord ik liever gebruik dan «spion», ofschoon ik er rond voor uit kom dat het precies hetzelfde is. Hij is uiterst bekwaam, en kent verscheidene talen grondig.

— Er valt dus niet te twijfelen aan de juistheid van zijn inlichtingen?

— Geen moment.

— En gij zijt voornemens?

— Ik ben van plan, alle gegevens, waarover ik zoëven sprak tot iedere prijs in mijn bezit te brengen, in ons bezit, als ik het zo mag uitdrukken.

— En mag ik vragen waarom gij mij eigenlijk in deze kwestie hebt willen kennen?

— Omdat er zeer veel geld voor nodig zal zijn, senior Morales.

Het was ditmaal Carballo, die op droge toon het antwoord had gegeven.

Heel even trok zich de donkere wenkbrauwen van de schatrijke Mexicaan bijeen en toen begon hij zacht te lachen.

— Geloof gij dat gij zult slagen in

uw opzet? vroeg hij.

— Absoluut.

— En gij wilt er mijn toestemming op hebben?

— Daar verzoeken wij u om.

— Welnu, laten we het daar dan op houden. Ik zal op de eerstvolgende vergadering van aandeelhouders uw beleid verdedigen, natuurlijk mits de onderneming slaagt.

— Daar behoeft gij niet aan te twijfelen.

— Dat hoop ik. In dat geval, ik herhaal het, zal ik de hoge uitgaven verdedigen, en dat zal mij niet zo moeilijk vallen, denk ik, want de baten zullen dan ook naar verhouding hoog zijn, nietwaar?

— Ook daaraan behoeft ge geen ogenblik te twijfelen, senior Morales. Als wij die plannen bezitten, dan zullen wij enige tientallen miljoenen kunnen verdienen, denk ik.

De zwarte ogen van Morales begonnen fel te tintelen en kregen een begerige gloed, maar hij beheerste zich en zei kortaf terwijl hij opstond:

— Als dat zo is mijnheren, dan vindt ge mij ditmaal ontegenzeggelijk aan uw zijde. Ik ga daarbij uit van het standpunt, dat uw onderneming slaagt, zoals ik reeds zei. Van mislukking mag geen sprake zijn.

— Als gij het woord neemt, senior Morales, zei Cernuda, eveneens opstaande, dan zal het zijn om ons toe te juichen.

— Daarop reken ik. Wanneer denkt gij te beginnen?

— Nu aanstonds. Wij mogen geen ogenblik verloren laten gaan. De zaak dringt. De Amerikanen zouden ons vóór kunnen zijn.

— Dat vooruitzicht lacht mij niet toe, senior Cernuda, zei Morales en thans lag er een koude, harde uitdrukking in zijn ogen.

— Gij behoeft daar ook geen vrees voor te koesteren, stel u gerust, zei José Carballo, met een zuurzoet glimlachje.

— Ik ontvang zeker bericht van u zodra de zaak haar beslag heeft? vroeg Morales weer, zijn grote panama op

zettend.

— Onmiddellijk.

— Goed. Hoe lang denkt gij dat het zal duren?

— Dat hangt van de omstandigheden te New York af. Op zijn minst een week, maar stellig niet meer dan een maand.

— Dan neem ik nu afscheid van u, en wens u veel succes. Alles wel beschouwd is uw welslagen ook in het belang van ons land. Dat zijt ge toch met mij eens, mijnheren?

— Ongetwijfeld, antwoordden de beide fabrikanten als uit een mond.

Met uitbundige handdrukken namen de mannen afscheid van elkander en zodra de hoge, brede gangdeur dicht was, mompelde Carballo tussen de tanden tot zijn compagnon:

— Die oude huichelaar. Alsof hem het belang van ons land ook maar een haartje kan schelen.

— Geloof je soms dat ik hem permissie zou gevraagd hebben om te doen wat ik noodzakelijk acht, wanneer ik de vent niet moest ontzien? bromde Cernuda. Maar het is nu eenmaal zo, hij zou ons op de vergaderingen grote schade kunnen berokkenen. En een zaak als deze heeft vertrouwen nodig, blind vertrouwen.

De beide firmanten keken elkander even zwijgend aan, en begonnen zacht te lachen.

Toen zei Carballo:

— Is er inderdaad zoveel kapitaal voor nodig?

— Ik vrees van wel. Maar wat zou dat? de winsten zullen navenant zijn.

— En wanneer steek je van wal?

— Nu meteen. Rovello moet hier zijn. Ik zal hem dadelijk laten komen en hem inlichten.

Hij drukte op een schelknop, en even later werd de deur geopend door een bediende, die in afwachting van nadere bevelen op de drempel bleef staan.

— Rovello hier? vroeg Cernuda kortaf.

— Zoëven was hij nog hier, senior, maar ik geloof dat hij nu naar de fabriek is gegaan.

— Goed; ik wilde toch naar de fa-

briek gaan. Ga mee Carballo. Piétro, de auto.

De bediende, gewend om de bevelen van zijn meester snel uit te voeren, verdween en een ogenblik later reed de prachtige, diepblauwe slee van de rijke wapenfabrikant in snelle vaart door Mexico-City en volgde toen bijna een uur lang een verkeersweg, die dwars door het gebergte heen voert naar Pachuca, ten noorden van de stad gelegen.

Daar in een lieflijk gelegen dalkom, stonden de machtige fabrieksgebouwen van het wapen concern Cernuda en Carballo. Volgens voorschrift stonden de gebouwen voor de vervaardiging der gevaarlijke springstoffen ver uiteen en de fabriek besloeg dus een grote oppervlakte. Niet ver van de weg lag het reusachtige hoofdgebouw, de kanonnengieterij, en daaromheen de kleinere afdelingen, waar geweren en andere vuurwapens werden vervaardigd, en ook mitrailleurs.

De twee heren, na te zijn uitgestapt, luisterden een ogenblik naar het daverend geluid van de arbeid, het sissen van de stoom, het beukend gedreun van de plethamers, het gekrijs van de metaalzagen, liepen toen snel, na het hek te zijn gepasseerd, waar een portier militair in de houding ging staan, langs een breed tegelpad naar het kantoorgebouw, dat een weinig terzijde was gelegen en gingen daarbinnen.

Met grote stappen liep Cernuda regelrecht naar zijn werkkamer, op de voet gevolgd door zijn compagnon, in het voorbijgaan een blik werpend door de grote ruiten van de algemene afdeling, waar zeker wel een honderdtal klerken, boekhouder en typisten aan het werk waren.

Een bediende was de twee heren op een drafje achternagelopen en Cernuda beval aan zijn schrijftafel zittend:

— Señor Rovello. Onmiddellijk.

De twee heren hadden nauwelijks een paar minuten zwijgend bij elkaar gezeten, of de deur ging weer open en een man trad binnen, die ondanks zijn Spaanse naam, heel weinig Mexicaans over zich had, want hij was donker-

blond, zijn haar was licht gekroesd, en zijn ogen hadden een donkergrijze kleur. Hij was wat men noemt een knappe vent, en zijn gelaat getuigde van grote schranderheid en ondernemingsgeest. Toch was het niet aangenaam om naar die harde trekken te zien en de blik te moeten verduren van de koele, heerszuchtige ogen.

Maar het was ook een zeer beweeglijk gelaat, dat de eigenaar wist te plooiën naar zijn eigen wil en bedoeling. Hij kon zeer charmant glimlachen, en boezemde dan het grootste vertrouwen in. Wel was Rovello met grote elegante gekleed, maar zonder die exorbitante overdrijving, waaraan veel Mexicanen zich schuldig maken.

Kortom een man die zich thuis moest voelen in ieder salon, goed gebouwd, goed gekleed, met onberispelijk verzorgde handen, die vier of vijf talen vloeiend sprak, zonder een al te merkbaar accent, en die zich innemend wist voor te doen als hij dat wenste.

Dat was Pablo Rovello, een van de schranderste geheime agenten, die zich ooit in dienst hebben gesteld van particulieren, om «persoonlijke redenen», die een onpartijdig onderzoek niet al te goed zouden doorstaan, uit de politieke dienst.

— Deur afsluiten? vroeg hij dadelijk laconiek, en op zachte toon, zodra hij binnen was.

— En goed, antwoordde Cernuda glimlachend. Kom een beetje dichterbij. Wat we hier te behandelen hebben is van het grootste belang.

Rovello deed wat hem gezegd werd, en kwam toen aandrentelen, zijn ogen beurtelings vestigend op zijn beide werkgevers.

— Ga daar zitten, nodigde Cernuda hem uit, terwijl hij zichzelf in zijn gemakkelijkste stoel liet vallen. En luister eens goed, Rovello. Je hebt ons een paar maanden geleden werkelijk goed geholpen met die leverantie aan Uruguay, maar ik geloof dat het kinderspel was, vergeleken bij wat we nu van je zullen vragen.

— Laat maar eens horen, zei Rovello, en toonde in een glimlach zijn krach-

tige, spierwit gebit.

Cernuda stak een verse, Mexicaanse sigaar op, keek de ander door zijn half dichtgeknepen ogen goed aan en begon toen afgemeten en op zachte toon:

— Donohue and Brake gaan een nieuwe mitrailleur maken. De plannen er voor liggen klaar. Hoe ik dat weet doet er natuurlijk niet toe. Donohue and Brake verwachten buitengewoon veel van dat wapen en daarin hebben ze volkomen gelijk, want het overtreft in alle opzichten ver het speelgoed, dat tot dusverre geleverd kon worden, in lichtheid, en schootswijdte, in vuursnelheid, in langdurige bruikbaarheid, kortom in alle opzichten. Ik zal hier niet verder over uitweiden. Het wapen is, kort gezegd, voortreffelijk en zal misschien een kleine omwenteling brengen in de moderne wijze van oorlogvoeren. Zoals ik zei liggen de blauwdrukken hiervoor kant en klaar en zijn nu in het bezit van Donohue en Brake, de bekende wapenfabrikanten van New York. Ik moest eigenlijk Donohue alleen noemen, want hij heeft ze in zijn particuliere brandkast liggen.

Rovello, ver voorover gebukt zittend in zijn stoel, de ellebogen op de knieën, de vingertoppen tegen elkaar gedrukt, zei niets, maar heel langzaam en vol betekenis gingen zijn ogen naar José Carballo, die even kuchte, en toen nijdig voor zich keek. Hij wist maar al te goed dat hij ongeveer in dezelfde positie verkeerde als Brake te New York. Tweede vloot.

— Wel, Rovello, ik moet die blauwdrukken hebben, besloot Cernuda heel kalm, een asbakje naar zich toetrekend.

De agent liet een zacht gefluit horen, krabde zich toen achter het oor met een grappige uitdrukking van wanhoop op zijn gezicht en zei toen:

— Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Dat zal een hoop duiten kosten.

— Daar is op gerekend, zei Cernuda kortaf. Wij begrijpen wel dat het ditmaal niet zo heel gemakkelijk zal zijn. Maar wij vertrouwen tenslotte op je doorzicht en je ondernemingsgeest, en zijn er van overtuigd dat je dat vertrou-

wen niet zult beschamen. Wij moeten die plannen hebben, tot iedere prijs, als het moet niet alleen in geld te betalen. Je begrijpt me?

Rovello knikte langzaam een paar malen met het hoofd, maar zei niets. De twee mannen hadden elkander alleen maar even aangekeken, met ogen waarin nu een wrede, onverzettelijke vastberadenheid blonk.

— Wanneer je die plannen in je bezit weet te krijgen, Rovello, dan dien je verschillende belangen. Ik geloof dat Amerika dit stukje speelgoed het liefst voor zich alleen had willen houden, zolang dat enigszins mogelijk is, en de verhouding tussen de Gringo's en ons is niet zo rooskleurig als ze wel moest zijn. Bij handtastelijkheden zouden die beroerde Yankee's een grote voorsprong op ons hebben. Onze moeilijk begaanbare bergwegen hebben hun misschien tot dusverre afgeschrikt, maar wie weet wat ze durven ondernemen, als ze over een soort draagbaar snelvuurkanon beschikken, dat iedere man op zijn schouder gemakkelijk, bij wijze van een gewoon geweer kan meevoeren. Maar verder zeg ik je dat er ettelijke miljoenen aan te verdienen zijn. Denk je eens goed in, wat het zou betekenen, als wij hier tegelijk met Amerika, met de aanmaak van de nieuwe mitrailleur zouden beginnen.

— Er zitten honderden miljoenen aan, zei Rovello heel kalm. Want u kunt het wapen verkopen aan alle Latijnse staten. Waarom er Mexico alléén mee gelukkig te maken?

— We zullen wel zien, bromde Cernuda ontwijkend. Denk je dat je het doen kunt?

— Ik denk het wel; maar niet alléén. Ik zal assistenten nodig hebben.

— Ga je gang maar, we laten alles aan jou over. Op geld zal niet worden gelet.

— Dat verwacht ik ook, zei Rovello droog. Als ik slaag zal het wel een half miljoen peseta's kosten.

— Drommels, zoveel? riep José Carballo verschrikt uit.

Rovello trok zijn wenkbrouwen hoog op, keek Carballo koel aan, en zei op

gerekte toon:

— Moet ik uit uw gezegde opmaken, senior Carballo, dat gij het te veel acht?

— Nou... te veel... het is geen peul-schilletje, verdedigde Carballo zich.

— Ongetwijfeld, maar dat is mijn huid ook niet, en die waag ik er bij, hernam de spion, de ander met een ernstige blik opnemend. Als ik hierin slaag, dan is het ook mijn laatste onderneming geweest, en ga ik in het goede, oude Europa een beetje uitrusten, eens kijken hoe de verschillende familieleden van mijn moeder daar ergens in Engeland leven.

— Je lijkt wel gek, Rovello; je bent nog veel te jong om van je rente te gaan leven, zei Cernuda, die een snelle blik met zijn compagnon had gewisseld. Als je ons de plannen van de bewuste mitrailleur in handen speelt, Rovello, dan zullen we je het bedrag dat

je vraagt uitbetalen. Moet je voorschot hebben?

— Vijftig duizend peseta's.

— Goed. Afgesproken; vijftig duizend. En zijn de mannen die je als assistenten wilt gebruiken betrouwbaar?

— Mannen? herhaalde de spion verbaasd. Wat zou ik in 's hemelsnaam met een man moeten uitvoeren in zo'n geval? Ik kan wel zien dat u het vak nooit beoefend heeft. Leer dan van mij, senior Cernuda, dat een enkele schrandere, jongevrouw, als ze maar knap en charmant is meer bereikt dan een leger van duizend vechtjassen.

En met deze woorden van wijsheid, die van een goed inzicht in 's werelds zaken getuigden, zette Pablo Rovello zich wat gemakkelijker in zijn stoel, en tot luisteren, naar de inlichtingen, die zijn beide lastgevers hem nog verstrekten, zo breedvoerig als waartoe zij zelve in staat waren.

HOOFDSTUK II

EEN TEA BIJ JACK DONOHUE

Slechts enkele dagen na de zakenconferentie bij de wapenkoning Cernuda, in het vorige hoofdstuk beschreven, bevonden zich in een der salons van het grote, fraaie huis van Jack Donohue, in Park Avenue te New York een stuk of dertig personen, die merendeels behoorden tot wat men zou kunnen noemen de handeldrijvende middenstand. Men moet over die middenstand niet zo gering denken, want men moet daartoe ook degenen rekenen, die een inkomen hadden van enige honderden dollars per minuut. Er waren enige invloedrijke bankiers, een bekend effectenhandelaar, de directeur van een der grootste levensverzekeringsmaatschappijen en verder werd het gezelschap voltooid door de aanwezigheid van een befaamd chirurg, de acteur van de dag, een filmster, een geleerde, die juist een belangwekkende ontdekking had gedaan op het gebied der geluidsoverbrenging, waaruit men zou kunnen op-

maken dat Mr. Jack Donohue, hij mocht dan wapenfabrikant zijn, geen bekrompen geest was, die genoeg had aan zijn eigen kring.

Mr. Donohue sprak veel en goed, hij sprak graag, hij was een uitstekend gastheer, zijn diners hadden een voortreffelijke roep en het was dus geen wonder dat op de vaste bezoekdagen, velen zich bevonden in het welbekende groene salon, waar zij ontvangen werden door de vrouw des huizes, bijgestaan door haar enige dochter. Mr. Donohue, die meestal pas heel laat van zijn fabriek kwam, had toch nog een half uur tijd gevonden om aan de gesprekken deel te nemen.

Mrs. Donohue, een jaar of vijftig en tamelijk gezet, zat in een hoek van het vertrek bij een der geopende ramen op een rustbank, en klaagde tegenover een groepje van een half dozijn dames onder meer over dezelfde dingen, waarover op de gehele wereld tienduizende

andere vrouwen klagen, over het dienstpersoneel, zondebok van alle tijden.

Ditmaal echter had Mevrouw Donohue het meer in het bijzonder over de gouvernante, die het juist op diezelfde dag, nu haar aanwezigheid zo nodig was, in het hoofd had gekregen, zo ziek te worden, dat men haar onmiddellijk naar een ziekenhuis had moeten overbrengen. Die plotselinge ongesteldheid viel des te moeilijker te dragen voor de vrouw des huizes, daar Miss Green zich steeds over een uitstekende gezondheid had mogen verheugen, en nog nooit ziek was geweest, zolang zij ten huize van de familie Donohue had vertoefd.

De huisdokter had bedenkelijk het hoofd geschud en gezegd, dat haar ziekte wel eens van lange duur zou kunnen zijn, en zeker wel drie maanden zou kunnen duren.

Alle dames waren vol beklag voor de gastvrouw. En niet ten onrechte, want het was algemeen bekend, dat «de tweelingen», knapen van negen jaar, echte wildebrassen waren, die door een sterkere hand geleid moesten worden, dan waarover de corpulente mevrouw Donohue de beschikking had.

In dit huis was een gouvernante dan ook onmisbaar, want de heer Donohue werd geheel door zijn zaken in beslag genomen, en kon dus onmogelijk veel aandacht aan zijn kinderen besteden.

— Maar gij hebt toch zeker dadelijk naar een noodhulp omgezien? vroeg een der dames.

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Mrs. Donohue. Ik zou het zonder hulp geen dag hebben kunnen uithouden, want de jongens leken wel dol te zijn. Ik ben met drie dames in onderhandeling, maar ik geloof dat ik mijn keus al gevestigd heb op een jonge vrouw, die zes talen vloeiend spreekt, diploma's bezit, en daarenboven voorzien is van uitstekende getuigschriften.

Tijdens dit gesprek, was een der heren ongemerkt naderbij gekomen.

Het was Ralph Sinclair, een der meest bekende particuliere detectives van New York, die uit hoofde van zijn ambt toegang had tot heel wat salons, die

wellicht anders voor hem gesloten zouden zijn gebleven.

Mr. Donohue had trouwens grote verplichtingen aan hem, want Sinclair was de man geweest, die omstreeks twee jaren geleden de daders had weten te vatten van een zeer belangrijke diefstal op het landhuis van de Donohue's, waar zij een bedrag van niet minder dan honderdtwintig duizend dollar hadden buit gemaakt, in juwelen en geld, welk bedrag echter zo goed als ongeschonden weer in het bezit van de wapenfabrikant terug was gekeerd.

Sinclair zei nu, half gekscherend, half in ernst:

— Met getuigschriften moet men oppassen, Mrs. Donohue. Ik heb in mijn praktijk menigmaal kennis gemaakt met papieren van die aard, die naderhand geheel waardeloos bleken te zijn.

— Maar mijn beste Sinclair, je maakt me aan het schrikken, jammerde mevrouw Donohue. Je moogt het van mij aannemen, dat de getuigschriften van de jongedame, in kwestie, werkelijk uitstekend zijn. Of heb je soms aanmerkingen te maken op de handtekening van een paar van onze Senators?

— Daar heb ik niets op aan te merken, lieve mevrouw, mits ze maar echt zijn, antwoordde Sinclair droogjes.

— Dwaasheid. Jullie ambtenaren van de politie zien overal spoken, riep nu Mr. Donohue uit, die met zijn kopje thee in de hand naderbij was gekomen. Wat mij betreft, moet ik zeggen, dat die jongedame een voortreffelijke indruk maakt.

— Des te beter. Maar als ik het woord getuigschriften hoor, dan spits ik altijd de oren, zei Sinclair lachend. Waar komt de nieuwe aanwinst vandaan?

— Uit Philadelphia.

— Een Amerikaanse?

— Neen, zij is een Schotse, die echter reeds lang in ons land woont.

— Een schotse? herhaalde Sinclair langzaam. Ik meende reeds, dat haar accent niet zo heel zuiver was.

Het gesprek nam nu een andere wending, en Sinclair zag zich in beslag genomen door een groepje heren, zoëven

Winnengekomen.

Onder dezen bevonden zich twee heren, waarvan de grootste aanstonds opviel door zijn kaarsrechte houding en het edel gesmedene gelaat. Zijn metgezel reikte hem nauwelijks tot de schouderaars en was blijkbaar enige jaren jonger. De heer des huizes kende de oudste als Graaf Duhamel, de jongste als zijn secretaris Gaston Lebrun.

Het gezelschap begon nu langzamerhand te verminderen en vele gasten namen afscheid. De Franse graaf en zijn secretaris behoorden tot de laatsten die vertrokken. Voor het huis van de wapenfabrikant stond een lange glanzende auto geparkeerd. De oudste der beide heren zei op fluisterende toon iets tot de chauffeur, waarop beiden instapten. Nauwelijks onderweg, begon de Franse graaf maar thans in voortreffelijk Engels zonder een grijntje accent:

— Heb ik onze dappere vriend Sinclair niet over een nieuwe gouvernante horen praten? Is de vroegere gouvernante ziek?

— Ja, zij moet vanmorgen plotseling ernstig ongesteld zijn geworden, zo erg dat het nodig werd, haar naar een ziekenhuis over te brengen.

— En vanwaar dan die ophef? hernam de ander verwonderd.

— Die ophef maakt Sinclair ervan. Dat is te zeggen, niet het ziek worden van Miss Green zelf acht hij zo verwonderlijk, maar onze dappere detective ziet overal spoken sedert zijn laatste ervaringen met de valse getuigschriften van een typiste die de handlangster van een gevaarlijke inbrekersbende bleek te zijn, en nu schijnt hij zich te verbeelden dat iedereen met zijn zakken vol vervalste paperassen loopt. Laat hem dat genoeg maar, dan heeft hij tenminste iets om handen.

— En dat zou ons goed te stude komen, Charles, nu het ons voornemen is, het huis van Mr. Donohue dat wij zoëven verlaten hebben, nogmaals te bezoeken, maar dan op een tijd waarin wij zeker niet verwacht, en in geen geval gewenst worden.

— Je blijft dus bij dat gevaarlijke plan?

— Zonder twijfel.

— Is die Donohue werkelijk zo vermoedend als men zegt?

— Ik geloof dat hij zijn eigen rijkdom niet kent. Hij behoort tot de « Uper-ten » van New York.

— En wanneer zou dat bezoek moeten plaats vinden?

— Dat kan ik je nog niet zeggen, omdat ik mijn veldtochtplan nog niet heb opgemaakt.

— De onderneming schijnt je niet te verontrusten?

— Niet in het minste. Ik heb de afgelopen week voortreffelijk besteed, dat verzeker ik je. Acht dagen als butler in zijn dienst hebben mij op de hoogste gebracht van de gang van zaken in huis, de ligging der vertrekken, de soort sloten, de beveiligingsmaatregelen, die worden toegepast, kortom alles, wat een Raffles nodig heeft om met kans van slagen zulk een kleine aderlating op een al te rijke patiënt toe te passen. Natuurlijk heb ik gezorgd, op het juiste oogenblik wegens ontoelaatbare dronkenschap te worden ontslagen.

— Hoe staat hij bij je aangeschreven, Edward? vroeg Charles Brand nieuwsgierig.

— Nu, bepaald sympathiek is hij mij niet, maar hij behoort althans niet tot het leger koudhartige, onverschillige, trotse rijkaards, die ik zozeer haat.

— Wie heeft je eigenlijk als de Franse Graaf Duhamel geïntroduceerd?

— Dat geef ik je in zessen te raden, want het klinkt waarlijk ongelooflijk. Sinclair is de man die me aan hem voorstelde.

Brand keek de Grote Avonturier met een blik vol ongeloof aan, en begon toen te lachen.

— Je houdt me voor de gek? vroeg hij.

— Heus niet. In onze geheime bergplaats aan de grens van de stad, die wel nooit iemand zal kunnen ontdekken, vond ik nog een aantal bruikbare papieren, waaronder, die van de ongelukkige Franse Graaf Duhamel, die een paar jaren geleden voor onze ogen op de ijsvelden van Nebraska zo jammerlijk om het leven kwam. Daar hij se-

dert lang in onmin leefde met zijn familie, en ik er niemand schade mee deed heb ik mij veroorloofd, voor een korte tijd als Graaf Duhamel uit het graf op te staan. Sinclair moet de familie nog gekend hebben, wat mij eerst nogal verontrustte, totdat ik vernam dat zij reeds jaren geleden weer naar Frankrijk is teruggekeerd. Hij wilde mij absoluut een dienst bewijzen, ik weet niet goed waarom, en zo verzocht ik

hem, mij hier voor te stellen.

— Waarom, daar je het huis toch reeds zo goed kende?

— Om het jou ook te leren kennen, antwoordde Raffles laconiek.

De beide vrienden spraken nog enige tijd over hun plannen totdat de chauffeur stopte voor een flatgebouw, waarvan de Grote Avonturier sedert een paar dagen een gedeelte bewoonde.

HOOFDSTUK III

EEN NIEUWE GAST VAN DE NACHTCLUB

Het was op de avond, die op de soiree ten huize van Mr. Donohue volgde. Raffles en Brand hadden gedineerd in een der restaurants van Rockefeller Centre en begaven zich daarna op weg naar het grote gebouw van de « Marine Club » waar Raffles zich eveneens, maar reeds veel eerder, had doen introduceren en waartoe de papieren van Graaf Duhamel hem toegang hadden verschaft, hem en zijn zogenaamde secretaris Lebrun.

De grote vijand der Londense politie was nu eenmaal iemand die nooit een gelegenheid verzuimde, kostbare connecties aan te knopen en kostbaar waren ze zeker, de relaties met de hooggeplaatste, schatrijke leden van de exclusieve Marine Club.

De beide vrienden hadden aan de leestafel plaats genomen en verdiepten zich in de lezing van de avondbladen, totdat hun aandacht werd getrokken door twee heren, die zoëven waren binnengekomen. Een daarvan kenden zij niet. Het was een nog jonge man van een jaar of dertig, slank, krachtig gebouwd, met een intelligent, enigszins bleek gelaat, donkergrijze ogen en met verfijnde smaak gekleed. De man die in zijn gezelschap was, echter, kende Raffles en Brand heel goed, en daar hadden zij ook alle aanleiding toe, want het was niemand meer of minder dan de politiekapitein Allen Howard, een man van een jaar of vijftig, met een

dik, opgezet gezicht, en van een kleur, die er twijfel aan deed rijzen, dat hij niet van een borrel hield. Een paar malen had deze man hun weg gekruist, echter met groot nadeel voor hem zelf, want hij behoorde niet tot de leepsten. Politiekapitein Howard was lid van de Marine Club, en scheen nog al wat invloedrijke vrienden te hebben, die bijna allen van hun plaats opstonden toen hij naderde, met een brede glimlach op zijn dikke lippen, en de onbekende jongeman aan zijn zijde.

— Mijneheren, begon Howard met luide stem, terwijl hij met de rechterhand een plechtig gebaar maakte in de richting van zijn metgezel, mag ik u voorstellen, Graaf Sigmund, Friedrich von Waldhausen und Winnecke.

Alle heren maakten een buiging. Van hun plaatsje bij de leestafel namen Raffles en Brand de nieuwelings eens aandachtig van achter hun tijdschriften op. Want ofschoon Kapitein Howard de naam op vreselijke wijze geradbraakt had, zo wisten zij toch wel, dat hij toebehoorde aan een der rijkste restaurantbezitters van Oostenrijk.

Raffles gaf Brand een wenk en stond op om langzaam op het groepje toe te gaan. Hij werd onmiddellijk voorgesteld als Graaf Duhamel uit Lion.

— Zijt gij misschien een zoon van Graaf Johan von Waldhausen? vroeg Raffles aan de geïntroduceerde.

— Neen, Graaf Johan is mijn oom,

luide het antwoord.

— Wel, dan doet het mij genoeg kennis met u te maken, hernam Raffles glimlachend, terwijl hij hem de hand toestak. Ik ken uw oom persoonlijk. Enige keren heb ik de eer gehad bij hem op een jachtpartij te worden uitgenodigd. Eerlijk gezegd, wist ik niet, dat hij een neef had van uw leeftijd.

— Ik heb nooit een wit voetje bij hem kunnen krijgen, zei von Waldhausen met een flauwe glimlach, en Raffles doordringend aanzijnde.

— Het doet mij genoeg van u te horen, dat gij mijn oom Johan gekend hebt, Graaf. Ik hoop dat men het niet kwalijk neemt, hier zo onverhoeds binnen te vallen, maar, ik ben pas enige dagen in Amerika; ik ben hierheen gestuurd om mijn studiën te voltooien, ik heb hier volstrekt geen vrienden natuurlijk, behalve dan onze politiekapitein Howard, die zich wel over mij heeft willen ontfemen. Daarvoor ben ik hem zeer dankbaar.

— Mijnheer de graaf is onbekend in deze stad? vroeg Raffles weer.

— Niet geheel en al. Vier jaar geleden ben ik hier voor een paar maanden geweest.

— Dan hebt gij dus in uw vaderland zo uitstekend Engels leren spreken?

— Mijn moeder is een Engelse, Graaf, antwoordde von Waldhausen eenvoudig.

— Dat verklaart alles. Ik hoop dat gij u hier thuis zult gevoelen, riep Raffles en begaf zich met een buiging weer naar zijn plaats. Juist toen hij ging zitten, zag hij, dat Sinclair, die pas kort geleden tot het lidmaatschap was toegelaten, de zaal binnentrad. Von Waldhausen werd ook aan de andere heren voorgesteld en spoedig werd het gesprek algemeen.

Graaf von Waldhausen scheen een uitmuntend causeur te zijn, geestig, onderhoudend, zeer bereisd. Sinclair was op enige afstand gaan zitten, en hij was de enige die niet aan het gesprek deelnam. Hij zat daar in een hoekje, blijkbaar in gedachten verdiept. Maar het bleek wel dat hij goed uit zijn ogen keek, want nauwelijks stond Ho-

ward op om met een zijner vrienden een partij biljart te gaan spelen, of hij haalde hem met een paar stappen in, en zei op fluisterende toon:

— Kapitein, hebt u tijd voor een paar woorden met mij?

De politiekapitein bleef staan en keek de detective vragend aan.

— Ik kan mijn partner niet te lang laten wachten, Sinclair. Is het van zoveel belang, wat je me te zeggen hebt?

— In ieder geval van meer belang dan een partij biljart, chef. Laten we hier even binnengaan, het is hier rustig en wij zullen niet gestoord worden. Inderdaad bevond zich op dat ogenblik niemand in de biljartzaal, en toen zij nu met de ruggen tegen een der grote tafels leunden, konden zij door de geopende deur de conversatiezaal overzien en zacht met elkander praten, zonder vrees te worden beluisterd.

Sinclair had zijn blik strak op Graaf von Waldhausen gericht en begon nu op zachte toon:

— Gij hebt immers pas kennis gemaakt met die jonge graaf?

— Twee dagen geleden.

— Had hij introductiebrieven bij zich?

— Dat spreekt vanzelf.

— Hebt gij die gezien?

— Ook dat. En ik kan je zeggen dat ze afkomstig waren van leden der allereerste hooggeplaatste, Oostenrijkse families.

Ik zou wel eens willen weten waarom je me dat allemaal vraagt, Sinclair?

Sinclair bestudeerde een kort ogenblik zijn vierkante, platte nagels voor hij antwoord gaf:

— Misschien ligt het aan mij, en valt het toe te schrijven aan vooringenomenheid, chef, maar ik moet bekennen dat ik sedert enige tijd een afkeer heb van allen, die Duits spreken, vooral als dat Duits wordt gesproken met een Spaans accent.

Howard keek zijn detective met zijn kleine zwarte ogen stomverbaasd aan, en vroeg toen bot:

— Zeg eens, Sinclair, scheelt het je in je hoofd?

— Ik geloof dat ik over mijn her-

sens niet te klagen heb, chef, antwoordde Sinclair geprikkeld. Ik wil er echter op wijzen, dat Mr. Donohue mij persoonlijk een opdracht heeft gegeven, waarover ik niet verder mag uitweiden, maar die een uitvinding betreft van, ik mag wel zeggen van internationale betekenis.

— Maar wat voor de duivel?... begon Howard ongeduldig.

— Niet zo luid, maande Sinclair hem haastig, zij behoeven ons in de conversatiezaal niet te horen. Ik vrees dat ik al te ver ga, als ik u zeg, dat het hier de uitvinding betreft van een nieuw oorlogswapen, waarvan de plannen pas gereed zijn gekomen. Ik zal wel niet nader behoeven toe te lichten, van hoeveel die plannen zouden zijn voor ieder ander land.

— Voor Spanje ook? vroeg Howard spottend. Hij heeft immers een Spaans accent.

— Ik vestig er uw aandacht op, kapitein, dat er in Mexico, Brazilië, Argentinië, Chili en de andere Latijns-Amerikaanse staten eveneens Spaans wordt gesproken, antwoordde Sinclair fijntjes.

Howard werd zo mogelijk nog een beetje roder, vloekte binnensmonds, en bromde:

— Onzin... Zijn introductiebrieven dan? Vergeet je die?

— Ik vergeet niets, chef. Ik beschuldig ook niemand; ik waarschuw alleen maar. Duits met een Spaans accent. Dat klinkt mij altijd verdacht in de oren.

— Maar het is nonsens, kreunde Howard. Waarom zou een Spanjaard, een Mexicaan, een Braziliaan, zich voor een Oostenrijker uitgeven? vroeg Howard, terwijl hij zijn blikken vestigde op zijn beschermeling, die in druk gesprek was met twee van zijn nieuwe vrienden.

— U zult mij wel toestaan, chef, dat ik de man met zijn onberispelijk Duits en zijn Spaans accent een weinig in het oog houd? ging Sinclair voort. Ik beloof u dat ik daartoe mijn beste mannen zal gebruiken en dat het volstrekt niet in het oog zal vallen.

— Sinclair, als je me compromitteert, als je me belachelijk maakt... dreigde

Howard.

— Dan verdwijnt ik voorgoed uit uw gezichtsveld, chef, beloofde de jonge detective glimlachend. Maak u vooral niet ongerust. Ik doe alleen mijn plicht. Ik weet dat Mr. Donohue vreest, dat op een of andere wijze het bestaan van de plannen, de blauwdrukken, de tekeningen, der nieuwe uitvinding bekend zal worden. Mogelijk is zijn vrees geheel ongegrond, maar wie kan het hem kwalijk nemen, dat hij des niettemin zijn maatregelen neemt, nu het een zaak van zulk een groot belang betreft?

Howard maakte een gebaar, waarmee hij wilde uitdrukken, dat hij alle verantwoordelijkheid op de detective schoof en zei daarop:

— Je moet het dan maar zelf weten, Sinclair. Maar ik waarschuw je, en ik verzoek je vriendelijk, je naderhand wel te willen herinneren, dat ik getracht heb je van je dwaze plannen en je argwaan af te brengen.

Met deze woorden wendde de politiekapitein zich ongeduldig van hem af, en wenkte zijn vriend, voor het volgens hemodeloos uitgestelde partijtje.

Raffles en Brand hadden gedurende dit gesprek de leestafel verlaten en postgevat bij een der tussendeuren. Brand had daarbij gezien hoe de Grote Avonturier geen oog afwendde van het gelaat der beide sprekers, die zij echter onmogelijk hadden kunnen verstaan. Maar niet zodra was het gesprek tussen de beide politiemannen ten einde, of Raffles vatte Brand onder de arm en leidde hem naar een hoekje van het grote vertrek. Toen zij buiten het gehoor van de overige leden waren, begon Brand:

— Heb je mij iets bijzonders te zeggen, dat je mij naar deze afgelegen hoek meetroont?

— Ja, Charles, ik heb daareven iets zeer belangwekkends ontdekt.

— Wat dan?

— Heb je Howard en Sinclair samen gezien?

— Ja zeker. Zij spraken met elkaar in de biljartzaal, maar ik heb natuur-

lijk geen woord verstaan van wat zij zeiden.

— Ik evenmin, en toch kan ik je bijna woordelijk herhalen, waarover zij het hadden.

De ogen van Brand schitterden want hij kende de kunst van zijn vriend in het aflezen der lippen.

— Het is maar goed, zei Raffles, dat ik die heb beoefend, want steeds komt zij mij weer te pas.

— Zoals nu dus wéér. En waarover hadden onze politiemannen het dan wel?

— Kom nog eens wat dichtter bij, want ik moet zacht spreken.

— Naar het schijnt, begon Raffles, wantrouwt onze vriend Sinclair die jonge, Oostenrijkse graaf. Hij verwijt hem onder meer een Spaans accent.

— Spaans? herhaalde Brand verbluft.

— Niet zo luid, en toon je niet zo verbaasd. Je moet weten, dat er in dit land niet lang geleden een nieuw oorlogswapen vervaardigd is, dat wil zeggen alleen nog maar op papier, en de plannen daarvan schijnen bij Donohue te berusten. Dat wil zeggen bij de man die de nieuwe uitvinding misschien bij duizenden tegelijk gaat aanmaken. Maar ook voor anderen zouden die plannen van de allergrootste waarde zijn, en het kan ons volstrekt niet verwonderen, dat er stoutmoedige lieden gevonden worden die ze gaarne in hun bezit zouden hebben.

— Dus je gelooft...?

— Ik geloof niets, viel Raffles hem in de rede. Ik herhaal slechts wat Sinclair gelooft. Wat Howard aangaat, die wil daar niets van horen.

— Dus als ik het goed begrijp, dan zou die von Waldhausen een namaak-Oostenrijker moeten zijn, die het op wapenplannen gemunt heeft?

— Altijd, volgens Sinclair.

— En wat hebben wij daar nu eigenlijk mee te maken?

— In zoverre, dat wij, als wij het niet al te dom aanleggen, ditmaal een geweldige slag kunnen slaan, groter dan ooit. In nieuwe oorlogstuig, amice, is op het ogenblik een geweldige hausse. Wij moeten dit dus eens nauwkeurig napluizen en op onze beurt die graaf eens aan de tand voelen.

— Maar is het van die man, wat hij dan ook mag zijn, geen dolzinnige dwaasheid, te willen proberen, die tekeningen in zijn handen te krijgen?

— En dat vraag jij? vroeg Raffles verwonderd. Hebben wij niet weleens iets dergelijks gedaan al was het dan uit een andere beweegreden? Charles, ik kan je niet zeggen hoe deze zaak mij aantrekt. Hier kunnen wij ons weer eens meten met een gelijkwaardige tegenstander. Maar nu voorlopig genoeg hierover. Men wenkt ons van de grote tafel. En Graaf von Waldhausen met het Spaanse accent wenkt het hardst.

HOOFDSTUK IV

DE VERLOREN ZAKDOEK

Nogmaals waren twee dagen verlopen. Een der kleine zalen in de woning van Donohue was helder verlicht. Er was een klein gezelschap bijeen, dat danste op de muziek van grammofoonplaten.

Twee dagen tevoren had Mrs. Donohue de nieuwe gouvernante in dienst genomen, die nu aan de zijde van de vrouw des huizes en haar oudste dochter de honneurs waarnam.

Ein indendaad kon men zien, dat zij

een gouvernante was van goeden hulze. Zij was zeer knap, en trok reeds daardoor de aandacht, maar toch was zij smaakvol, hoewel eenvoudig gekleed, als een vrouw, die weet waar haar plaats is. Het mooie, zwarte haar was eenvoudig opgemaakt. Miss Edith Bright had een fraai, voor een Amerikaanse nog al gevulde figuur. Zij hield zich bescheiden op de achtergrond, ondanks de moeite van vele heren haar in het gesprek te betrekken. Mrs. Donohue

stelde deze houding zeer op prijs, en raakte niet uitgepraat over de goede hoedanigheden van haar nieuwe gouvernante, haar bescheidenheid, haar tact om met de kinderen om te gaan, haar grote kennis en haar muzikale talenten.

Onder de gasten bevonden zich die avond ook Sinclair en Graaf von Waldhausen. De jonge man scheen dadelijk onder de indruk te zijn gekomen van de bevalligheden van Miss Bright en trachtte een paar maal een gesprek met haar aan te knopen.

Tijdens een van die gesprekken was Sinclair nadenbij gekomen met een leeg theekopje in de hand. Dadelijk wendde zich Miss Bright tot de jonge detective en vroeg met een vriendelijk lachje:

— Mag ik U nog eens inschenken, Mr. Sinclair? Heb ik het goed onthouden, dat gij student in de medicijnen zijt?

— Ik vrees dat ik u een teleurstelling moet bereiden, miss. Ik ben maar een simpel detective, antwoordde Sinclair glimlachend.

De ogen van Miss Bright schitterden opgewekt, toen zij zei, alvorens zich naar de theetafel te begeven:

— Dan oefent u een heel interessant beroep uit. Daar moet u mij spoedig eens wat van vertellen.

Op dat ogenblik werd Graaf Sigmund zacht aan de mouw getrokken door een jong blond meisje, dat pruilend zei:

— Ik vind u helemaal niet lief, graaf. U schijnt helemaal te zijn vergeten, dat u mij deze dans had beloofd.

— Ik vraag u duizendmaal excuus, lieve juffrouw, zei de jonge graaf. Natuurlijk zal het mij een eer en een genoegen zijn...

Het paar verwijderde zich en Sinclair keek het enige ogenblikken na. Toen kwam Miss Bright hem zijn kopje thee brengen. De jonge detective hield een ogenblik haar hand vast en bekeek de kostbare ringen en de armband die haar pols versierden. Snel trok de jonge vrouw haar hand terug.

Sinclair had de vlugge beweging opgemerkt.

— U hebt daar een prachtig stel

sieraden, miss Bright, zei hij vol bewondering. Zo vindt men ze zelfs in New York niet veel.

— Een cadeau van mijn vroegere meesteres zei de gouvernante kortaf. Even zwegden beiden, waarna Sinclair, zijn doordringende ogen op het gelaat van het jonge meisje gevestigd, hernam:

— Gij zijt zeker lang buitenslands geweest?

— Enige jaren, Mr. Sinclair, waaruit maakt u dat op?

— Omdat uw Engels in de vreemde blijkbaar iets aan zuiverheid heeft ingeboet.

Miss Bright antwoordde niet dadelijk. Zij hield haar ogen naar de grond gericht zodat het gesprek stakte.

Toen kwamen er weer enige gasten en Sinclair verwijderde zich met een buiging. Hij slenterde even door de zaal, en zag voor een der deuren Mr. Donohue staan, die opgewekt het dansen gade sloeg. Sinclair aarzelde even, ging op hem toe en vroeg zacht:

— Excuseer mijn vraag, mijnheer Donohue, is mevrouw tevreden over haar nieuwe gouvernante?

— Meer dan tevreden, mijn waarde Sinclair, antwoordde de wapenfabrikant. De kinderen zijn ook zeer met haar ingenomen. Hoe vraagt gij dat zo? Gij vat mijn instructies toch niet al te letterlijk op?

— Wat bedoelt u daarmee, mijnheer Donohue?

— Wel, gij zult toch wel niet uw ijver al te ver doordrijven, en de nieuwe gouvernante van mijn vrouw verdenken? Zoals ik u, meen ik, al heb gezegd, heeft ze uitstekende getuigschriften en al was dat niet zo, wat zou zij kunnen zoeken in mijn huis? Zij zal toch niet zo dom zijn om te veronderstellen dat ik kostbare geheime stukken in mijn huis bewaar?

Sinclair schudde ontkennend 't hoofd.

— Dat denk ik niet, mijnheer, maar men kan nooit te voorzichtig zijn. Die jongedame is van een zeldzame schoonheid, en een mooie vrouw is almachtig, en menigmaal gevaarlijker dan een half dozijn van de slimste mannen.

De wapenfabrikant knikte glimlachend en zei:

— Dat geef ik toe. Intussen, gij zoudt tijd en moeite verspillen, door Miss Bright te verdenken. En nu moet je mij excuseren; ik bemerk daar dat mijn vrouw mij wenkt.

Intussen was het in het hoekje waar de thee werd geschonken rustiger geworden. Alle gasten bevonden zich in de kleine balzaal, maar na enige tijd werd een portière ter zijde geslagen en Graaf Sigmund von Waldhausen trad binnen. Hij wierp een vlugge blik om zich heen, om zich te overtuigen, dat Miss Bright alleen was, kwam haastig op haar toe en vroeg op zachte toon en in het Spaans ditmaal:

— Ben je alleen?

— Zoals je ziet, antwoordde de jonge vrouw.

— Is die stomme detective weg?

— Ik zou maar niet op die toon over hem spreken. Hij koestert argwaan; dat heb ik duidelijk gemerkt.

— Waaraan?

— Ik ben zo dom geweest mijn ringen en armbanden aan te houden. Natuurlijk vielen hem die dadelijk op. Hij scheen het maar half te geloven toen ik zei, dat het een cadeau was van een vroegere meesteres.

De ander haalde de schouders op en zei:

— Anders niets?

— Hij heeft ook een opmerking gemaakt over mijn accent. Naar 't schijnt spreek ik dat vervelende Engels nog altijd niet volkomen onberispelijk.

Nu krabde de jongeman zich toch achter de oren en zei aarzeland:

— Dat is onaangenaam. Het zou voor ons lastig kunnen worden als een detective ons begint te verdenken.

— Ik wil zekerheid hebben, fluisterde de vrouw. Ik durf niet verder gaan met onze plannen, tenzij ik weet waaraan ik mij te houden heb.

— En op welke wijze wil je je die zekerheid verschaffen?

— O, dat kan je gerust aan mij overlaten. Als hij mij of misschien wel ons beiden werkelijk verdenkt, dan zal hij zich gauw genoeg verraden. En zeg mij

nu vlug, Pablo, of jij zelf in die twee dagen vorderingen hebt gemaakt. De tijd dringt, en men mag ons niet te vaak bijeen zien.

— Ik heb niet te klagen, zei de Mexicaanse spion tevreden. Ik heb kennis aangeknoopt met een paar jongelui van een bank, de bank, waar de bewuste blauwdrukken zorgvuldig in een van de safes bewaard worden. Het zijn jongelui die veel van uitgaan houden, en die niet altijd matig zijn. Zij hebben geen groot salaris, mij dunkt dus dat de bodem geschikt is om het zaad te ontvangen, dat ik er in wil strooien.

Juist op dat ogenblik werd de portière weer ter zijde geschoven en de twee samenzweerders gingen snel van elkander, maar toch niet zo vlug, of Sinclair die binnenkwam had hen even fluisterend met elkaar zien spreken. Pablo Rovello nam een onverschillige houding aan en hield zich alsof hij een kopje thee was komen halen. Zonder een woord te spreken ging Sinclair de balzaal weer binnen.

Omstreeks elf uur kwam de gouvernante op haar beurt binnen om ook nog even een dansje te maken.

De jonge vrouw hield haar zakdoek, fraai met kant omhoog, in de linkerhand.

Sinclair bevond zich onder de toeschouwers, en ondanks zichzelf bleven zijn blikken met bewondering gevestigd op de charmante vrouw die hij verdacht. Nu eens verbeeldde hij zich dat hij dit ten onrechte deed, en nam reeds het besluit geen aandacht meer aan haar te wijden, althans niet in zijn hoedanigheid van detective, dan weer meende hij een snel gewisselde blik met de zogenaamde graaf op te vangen, en nam hij het besluit, te blijven volharden in zijn taak.

Even daarna, toen Miss Bright in de armen van haar cavalier voorbij kwam, viel op een meter afstand van Sinclair de zakdoek uit haar hand. Zij scheen dit echter niet te bemerken, en Sinclair schoot toe en raapte de zakdoek op.

Hij wachtte even tot hij de gelegenheid had, het fijne batist te betas-

ten, en daarbij meende hij tussen zijn vingertoppen iets kantigs, hoekigs te voelen. Hij keek scherp toe tot de gewaande gouvernante geheel aan het andere einde van de zaal was en vouwde toen de zakdoek snel open. Er bevond zich een klein opgevouwen stukje papier in. Sinclair verborg zich achter een palm, en ontvouwde het papiertje.

Het bevatte slechts deze drie woorden:

«Heden nacht 3 uur.»

Vlug vouwde Sinclair het papiertje weer toe, deed het in de zakdoek, en begaf zich naar de plek waar hij zoëven had gestaan.

Juist toen Miss Bright weer in zijn nabijheid kwam, zweeg de muziek. Zodra haar partner zich met een buiging verwijderd had, trad Sinclair op haar toe en overhandigde haar de zakdoek met de woorden:

— Excuseer, miss, daareven zag ik dit fijne doekje uit uw hand vallen. Ik heb het aanstonds opgeraapt, uit vrees dat men er op zou trappen.

Onder het spreken hield hij het geslaat van de spionne nauwkeurig in het oog.

De jonge vrouw nam hem met een eigenaardige blik op, terwijl zij langzaam de hand naar het doekje uitstreekte. Haar stem trilde zelfs niet toen ze zei:

— Ik dank u, mijnheer Sinclair.

Daarop knikte zij hem vluchtig toe en was het volgend ogenblik onder de gasten verdwenen. In een kleine zijzaal waar zich op dat ogenblik slechts enkele personen bevonden, vond zij Pablo Rovello op haar wachten.

— Welnu? vroeg deze zacht, terwijl hij snel op haar toetrad.

— Hij heeft de zakdoek opgeraapt, woordde de jonge vrouw even zacht, en nu zal hij mij zeker nagaan, om te zien voor wie dat briefje eigenlijk bestemd is.

Zij wikkelde het fijne batist los, nam er het papiertje uit, bekeek het aandachtig en vervolgde:

— Ik zie dat hij het ook heeft opengemaakt en gelezen. Kijk maar, het ragfijne draadje, dat ik aan twee tegenoverliggende hoeken had vastgemaakt is verbroken. Je ziet dus wel dat ik gelijk had, toen ik zei dat we op onze hoede moesten zijn.

— En wat nu verder? drong de Mexicaan aan.

— Verder? Wel, als hij nu vannacht om drie uur in de buurt van dit huis zwerft, dan is het zeker dat hij ons verdenkt, dan kunnen wij niet vrijelijk meer handelen, en dan moet hij uit de weg worden geruimd.

De jonge vrouw had het op ijskoude toon gezegd, zonder dat haar moede, diepe stem zelfs maar gebeefd had, zonder dat er een ooghaartje had getrild.

HOOEDSTUK IV

DRIE UUR 'S NACHTS

Sinclair nam omstreeks half twaalf afscheid van de gastvrouw. Hij had zijn plan reeds opgemaakt, en reed met zijn auto zo snel hij kon naar het hoofdbureau van politie, verzocht aanstonds Kapitein Howard te spreken, stelde hem van zijn ervaringen op de hoogte, en vroeg twee agenten, die hem in geval van nood zouden kunnen bijstaan.

— Je blijft dus bij je opvattingen? vroeg Howard op een toon, waarin enig ongeloof klonk.

— Mij dunkt dat ik daar alle reden toe heb, antwoordde de detective koel.

— En je denkt werkelijk dat zij vannacht om drie uur hun slag zullen slaan?

— Neen, dat denk ik niet. Zij weten natuurlijk dat de plannen daar niet in huis zijn, maar in de kluis van een bank bewaard worden.

— Welnu dan? Je kunt hen toch bezwaarlijk arresteren, alleen omdat zij op zulk een verdacht uur een afspraakje met elkaar maken?

Sinclair haalde alleen maar de schouders op en zei:

— Daar denk ik natuurlijk niet aan, maar ik zal hun kunnen bespieden en zien wat ze in het schild voeren, en dat is al veel waard. Kan ik assistentie krijgen?

— Ga je gang, maar let op mijn woorden: je maakt je belachelijk, bromde Howard.

Sinclair zel niets meer, maar koos twee van de schranderste politiemannen uit, en reed met hen in zijn auto tot dicht bij het grote huis van Donohue.

Een der agenten werd aan de achterzijde geposteerd, terwijl de tweede last kreeg de voordeur nauwkeurig in het oog te houden. Alle drie de mannen verborgen zich zongvuldig engens in een donkere hoek.

Het huis van de wapenfabrikant scheen tegen twee uur in de nacht langzamerhand uit te sterven. Telkens werden er hier of daar de lichten uitgedraaid en om half drie schenen alle gasten verdwenen te zijn. De agent die voor het huis had postgevat, zag tenminste dat het licht in de vestibule werd gedoofd en hoorde duidelijk hoe de zware voordeur op slot werd gedaan, en van kettingen voorzien. Om kwart voor drie was het gehele huis in diepe duisternis gedompeld. Althans oppervlakkig bekeken, want op de tweede verdieping juist aan de kant van de zijstraat, waar Sinclair zijn standplaats had gekozen, was een dun streepje licht zichtbaar, tussen de gordijnhelften voor een der ramen. Sinclair kon dat raam goed in het oog houden en wist dat het behoorde bij de slaapkamer van de gewaande gouvernante, die daarenboven nog een kleine zitkamer tot haar beschikking had. Het kwam de wachtende detective voor dat het gordijn nu en dan heel even bewoog. Misschien stond de schone gouvernante daarachter en wachtte op die verdachte Oostenrijkse Graaf, die zijn vrienden vooral onder bankbedienden scheen te zoeken.

Hij hoopte vurig dat hij de gelegenheid zou krijgen het paar die nacht van nabij gade te slaan; misschien

bracht hem dit op het goede spoor.

Plotseling, juist toen het op een naburige torenklok drie uur sloeg, meende Sinclair in de duisternis een man te zien naderen, die in een lange regenmantel was gehuld, en de rand van zijn hoed diep in de ogen had getrokken.

Met vlugge schreden, die hij zoveel mogelijk poogde te dempen, kwam hij door de zijstraat naderbij.

— Daar komt hij al aan, mompelde Sinclair voor zich heen, het papiertje in de zakdoek bevatte dus de waarheid.

Intussen kwam de verdachte vreemdeling steeds nader, todat hij eensklaps was verdwenen, alsof de aarde hem verzwolgen had.

Een ogenblik stond Sinclair werkelijk verbluft te kijken. Toen viel het hem echter in dat zich niet ver van zijn schuilplaats ergens een lage tuindeur bevond, die maar zelden scheen gebruikt te worden, en waarvan het slot door de regen wel stijf verroest moest zijn.

Zonder een ogenblik te verliezen ging hij zijn beide agenten verwittigen en beval hen, hem te volgen.

Enige seconden daarna snelden de drie mannen door de thans geheel verlaten zijstraat, bereikten de tuinmuur, en volgden die, todat zij stonden voor een lage, stevige deur.

Sinclair ontstak zijn electrische lamp, bukte zich en bekeek het slot.

— Precies wat ik dacht; pas gesmeerd, bromde hij. Ik geloof dat mijnheer de graaf al eens meer van deze deur gebruik heeft gemaakt, en waarschijnlijk niet uitsluitend om met zijn schone medeplichtige over mitrailleurs te spreken.

Hij richtte zich op en duwde zacht tegen de deur, maar deze was van binnen gesloten.

Sinclair krabde zich achter het oor en mat de hoogte van de muur, die minstens twee meter hoog was, en van boven met ijzeren pennen bezet.

— Dat is een zaak om goed over na te denken, bromde Sinclair, binnensmonds. Natuurlijk hebben wij nu het recht, en zelfs de plicht hier binnen te dringen, om die nachtelijke bezoeker

te arresteren. Aan de identiteit van de Mexicaanse spion behoef ik nu niet meer te twifelen, en dat moet dan maar het zwaarste wegeu. Help mij eens, mannen. Ik moet hier overheen en die vent achterna.

Terwijl dit alles bij de tuindeur voorviel, speelde zich in het huis zelf een toneeltje af, hetwelk Sinclair niet weinig zou hebben verbaasd, als hij er getuige van had kunnen zijn.

De man met de zwarte regenmantel, die zo snel de tuindeur had weten te openen, had deze inderdaad weer achter zich gesloten, en daarna met snelle schreden een der brede paden in de tuin gevolgd, die naar de achterzijde van het huis voerden.

Daar gekomen bleef hij even staan luisteren teneinde zich te overtuigen dat in het huis iedereen ter ruste was, en mompelde binnensmonds:

— Alles slaapt. Geen wonder, na zulk een vermoeiende avond. De bewoners zijn uitgeput van het dansen, van de wijn, en van het kwaadspreken.

Na deze overpeinzing haalde de man met de regenmantel een tweede sleutel te voorschijn, waarvan het metaal glansde in het zachte schijnsel van de maan.

Zonder aarzelen stak de indringer deze sleutel in het slot van een kleine achterdeur en opende deze zonder enige moeite. Hij deed de deur achter zich dicht, maar ditmaal zonder de sleutel in het slot om te draaien.

Hij bevond zich nu aan het begin van een smalle gang, blijkbaar uitsluitend bestemd voor het personeel. Hij trok een paar lage vilten zolen uit een binnenzak, schoot ze aan, bond zich een masker voor het gelaat, en ging, zacht en voorzichtig als een kat de trap op, die naar de hoger gelegen verdiepingen voerde.

— Hier moet het zijn, mompelde hij, toen hij de tweede verdieping had bereikt. Vergis ik mij niet, dan heeft die knappe gouvernante daarginds haar kamer; ik zal die voorbij moeten, mijn doel ligt verder.

De gang liep over een grote lengte evenwijdig met de achtergevel en maakte dan plotseling een rechte hoek om

zich verder in dezelfde richting als de zijgevel uit te strekken. Juist aan het einde daarvan bevond zich de deur van de slaapkamer der gouvernante.

Bijna had de man met de mantel die deur bereikt, toen hij in de nachtelijke stilte buiten in de tuin het zachte geluid van grint hoorde, knarsend onder de voet van iemand, die er wat al te haastig overheen liep.

De nachtelijke bezoeker scheen in beraad te staan, wat nu te doen. Maar lang zou zijn besluiteloosheid niet duren, want eensklaps, op nog geen twee passen voor hem, werd de deur van de slaapkamer geopend.

Een vrouw stond op de drempel in een witte peignoir gehuld.

Achter haar baadde de kamer in licht, en de indringer zag haar gestalte afgetekend als in de rand van een schilderij gevat.

Behalve door haar verschijning, maakte deze dame nog door iets anders indruk op de indringer en dat wel op een zeer onaangename wijze.

Zij hield namelijk in de rechterhand, waaraan niet de minste trilling viel te bespeuren, een revolver, waarvan de blinkende loop met onmiskenbare nauwkeurigheid op het hoofd van de indringer gericht was.

En nu klonk haar stem, zacht en bevelend:

— Handen op.

De indringer had geen keus, en dus stak hij zijn handen langzaam in de hoogte. Zijn ogen glansden achter de gaten van het zwarte masker.

— Kom binnen, beval de gouvernante.

Zij ging een paar passen achteruit om de bezoeker doorgang te verlenen, maar zonder dat de revolver een ogenblik uit de richting week. De man trad het vertrek binnen, en deed met een hand de deur achter zich dicht. Enkele seconden stonden zij nu zwijgend tegenover elkaar totdat de Mexicaanse spionne begon:

— Inbreker, nietwaar?

— Om u te dienen miss, antwoordde de indringer op de hoffelijkste toon van de wereld.

— En was mijn kamer soms het doel van uw bezoek?

— Geenszins, vervolgde de inbreker, steeds even kalm en beleefd. Ik heb gehoord dat uw juwelen van grote waarde zijn, maar ik vergrijp mij liever niet aan het bezit ener vrouw, vooral als zij jong en schoon en vreemdelinge is.

— Vreemdelinge? Waarom zegt gij dat? zei de vrouw op scherpe toon. En waarom denkt gij dat?

— Ik kan het horen aan uw accent, madame. Gij zijt een Mexicaanse of een Spaanse.

Slechts even scheen de revolver te trillen, toen was de hand weer even onbeweeglijk als te voren.

— En weet gij soms nog méér? vroeg de spionne langzaam.

— Neen, madame. Niets méér.

De mooie, donkere ogen van de Mexicaanse hadden een dreigende uitdrukking gekregen, toen zij op kort afgebeten toon vroeg:

— Wie zijt gij? Ik raad u aan om mij naar waarheid te antwoorden, want gij ziet wel dat ik in staat ben om u te dwingen.

— Ik zie het senora, antwoordde de indringer kalm. Welnu dan, ik ben John Raffles. Ik betwijfel echter of gij in uw vaderland die naam ooit hebt gehoord.

De jonge vrouw deed een step achteruit, en keek de ander met een blik van ongelooft aan.

— Die naam heb ik ook in mijn vaderland horen noemen, zei ze toen. Maar hoe kan ik weten of gij de waarheid spreekt?

— Het klinkt waarlijk niet hoffelijk senora, antwoordde Raffles schouderophalend, maar ik hecht er volstrekt niet aan, of ge mij al dan niet gelooft.

— Maar wat komt ge hier dan doen? vroeg de jonge vrouw op zachte toon.

— Moet ik op die vraag werkelijk antwoorden? zei Raffles spottend. Wat zou Raffles om drie uur in de nacht wel in het huis van een schatrijke wapenfabrikant komen doen?

Onder het spreken was hij langzaam naar het venster gegaan, want zijn uiterst scherp gehoor had ergens in het

huis een zwak gerucht vernomen.

— Gij zijt dus niet hier in huis gekomen om mij te bespioneren? vroeg de Mexicaanse?

— Neen, senora; ik had, zoals ik zei, een ander plan, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach.

— Beseft gij wel, dat gij u daareven een woord hebt laten ontvallen dat u misschien wel berouwen kon.

— Wat bedoelt gij, senora? vroeg Raffles op de vriendelijkste toon van de wereld.

— Ik bedoel dat daarginds een telefoontoestel staat, dat ik slechts de politie behoef op te bellen, en dat gij, John Raffles, een half uur later gearresteerd zouzt zijn, en dan waarschijnlijk voor goed genezen van de lust, om u te bemoeien met dingen die u niet aangaan.

— Wat het telefoneren aangaat, Senora, hernam Raffles beleefd, daaromtrent moet ge u maar geen illusies koesteren.

— Wat wilt gij zeggen? vroeg de spionne op scherpe toon.

— Ik wil zeggen, dat ik de draad van uw telefoontoestel heb vernield.

De spionne beet zich op de lippen en verbleekte.

Haar stem had een hese klank, toen zij hernam:

— Ja, dan moet gij wel waarlijk Raffles in eigen persoon zijn.

Op dit ogenblik werd er in de gang nu heel duidelijk het geluid van zacht maar snel naderende voetstappen gehoord.

Schielijk wendde de spionne het hoofd naar de deur en siste:

— Wat is dat? Een medeplichtige soms? Als dat waar is zal ik geen medelijden kennen, en gebruik maken van mijn wapen.

— Geen medeplichtige, Senora, zei Raffles heel zacht. Ik geef u mijn woord als gentleman dat ik evenmin als gij weet wie daar nadert.

— Stil... fluisterde de Mexicaanse zou het misschien...

Voor zij had uitgesproken werd de deur zacht geopend.

Het gelaat van Sinclair werd zichtbaar.

Zonder de revolver te laten zakken, wierp de jonge vrouw hem een snelle blik toe en wenkte hem toen om binnen te komen.

— Als ik mij niet vergis, mijnheer, zijt gij de detective Sinclair? vroeg zij, zonder moeite te doen om de spot in haar stem te verbergen.

— Die ben ik Miss Bright, stamelde de detective, die niet goed wist hoe hij het had, want hij zag bij het heldere licht nu zeer goed, dat de gemaskeerde man, die daar stond, onmogelijk de gewaande Graaf von Waldhausen kon zijn, want de man met het zijden masker en de zwarte regenmantel was zeker wel een half hoofd groter.

— Sta mij toe dat ik u voorstel aan mijnheer John Raffles, hernam de spionne ijskoud, terwijl zij in de richting knikte waar de Grote Avonturier onbeweeglijk was blijven staan.

Sinclair deinsde een stap achteruit alsof hij een slag in het gelaat had gekregen.

— Meent ge dat werkelijk, Miss Bright? stotterde hij. Ik dacht... ik meende...

— Maar mijnheer Sinclair, hernam de Mexicaanse met voorgewende verbazing, ik moet toch aannemen dat gij deze man hebt zien binnensluipen. Welke andere reden zou u in 's hemelsnaam in het holst van de nacht hierheen kunnen voeren? Ik moet toch aannemen dat gij hem gevolgd zijt?

De detective boog verlegen het hoofd.

Hij begreep nu, dat hij zich moest vergist hebben, en dat zijn wantrouwen op dat ene punt althans ongegrond was. Deze man was stellig niet de beschermeling van Kapitein Howard. Of die nog zou komen, dat was een andere vraag, die hij echter niet kon beantwoorden. Hoe dan ook, het toeval had hem hier de man in handen gespeeld, naar wie bijna geheel Europa onafgebroken met heilige ijver zocht, zonder hem ooit te kunnen grijpen. Welk een buitenkansje voor een Amerikaanse politiemann, die maar al te vaak

werd bespot door het publiek uit de oude wereld. En dat buitenkansje had hij dan toch aan deze vrouw te danken, wie zij dan ook was.

Hij had op zijn beurt zijn revolver getrokken en zijn stem klonk dreigend, toen hij zich tot Raffles wendde met de woorden:

— Wat kwam jij hier doen?

— De brandkast van de wapenfabrikant Donohue ledigen, luidde het antwoord.

Een ogenblik bleef Sinclair na dit onverwachte antwoord sprakeloos de Grote Avonturier aanstaren. Toen trad hij vastberaden naar het telefoontel, en nam de hoorn:

— Verbind mij aanstonds met het hoofdbureau van politie, miss, zei hij bevelend.

Er kwam geen antwoord. Ongeduldig herhaalde de detective zijn vraag.

— Gij behoeft verder geen moeite te doen, Mr. Sinclair, klonk de spottende stem van Raffles. Miss Bright zal u kunnen verklaren, dat het instrument dat gij daar vasthoudt, niet onberispelijk meer werkt.

Sinclair hief de hoorn op, waarvan het eind afgesneden draad nutteloos afhing. Hij bekeek het, alsof hij voor het eerst van zijn leven iets dergelijks zag.

En hij keek juist één seconde te lang.

Want Raffles was met een lenige wprong bij hem, greep hem onverhoeds van achteren bij de armen, en liep nu, terwijl hij zich van de detective als van een schild bediende, achteruit naar een van de beide openslaande ramen, die uitkwamen op een lang balkon, dat zich over bijna de gehele breedte van de zijgevel uitstreckte.

Sinclair was ongetwijfeld een krachtig man, maar hij worstelde vruchteloos om zich te bevrijden uit die ijzeren greep. En Miss Bright durfde niet schieten, uit vrees dat zij de detective zou raken.

Met van woede fonkelende ogen zag zij, hoe Raffles snel zijn slachtoffer met een hand losliet, en met de andere tussen de gordijnen tastte, zonder

een oog af te wenden van de nog altijd opgeheven revolver.

Een frisse luchtstroom kwam de kamer binnen.

Raffles zette een voet op het balkon.

Toen greep hij de machteloze Sinclair nogmaals met beide handen vast, tilde hem van de grond, en wierp hem met reuzekracht tegen Miss Bright aan, die door de schok het evenwicht verloor, zodat beiden om en om op de grond rolden.

Raffles verloor geen tijd met het kijken naar de afloop, maar snelde met grote, lenige sprongen het balkon ten einde.

Juist tegenover dat einde, op een afstand van ruim drie meter, stond een dikke kastanjeboom, waarvan de takken tot op een meter van de balkonrand reikten.

Raffles aarzelde geen ogenblik. Hij stapte op de smalle balustrade van het balkon, deed een sprong als een panter en wist een der dikke takken van de boom te grijpen.

De tak zwiepte onhellspellend onder zijn gewicht, maar hield het gelukkig uit. Raffles liet zich van tak tot tak omlaag glijden, totdat hij zich op de grond kon laten vallen.

Op datzelfde ogenblik klonken snel achter elkaar enige schoten, terwijl de stem van de detective door de nachtelijke stilte klonk:

— Sta. of ik schiet.

Een luide heldere lach uit de duisternis was het enige antwoord. Raffles dacht niet aan blijven staan, maar

rende als een haas naar de kleine tuindeur.

Daarachter echter hoorde hij stemmen. Het was duidelijk dat Sinclair hulp had meegebracht.

Hij moest snel handelen; er bleef hem geen keus.

Bliksemsnel trok hij de deur open, en voor de beide agenten, die aan weerszijden van de deur de wacht hielden er op verdacht waren, had hij hen beiden met een meesterlijke kaakslag buiten gevecht gesteld.

Weer klonken er een paar schoten, ditmaal echter blijkbaar in het wilde afgeschoten.

Heenstappend over de beide agenten, die versuft overeind begonnen te krabbelen, trok Raffles zijn hoed nog wat verder in de ogen en snelde de zijstraat uit.

Daar stond een auto geparkeerd, met Brand achter het stuurwiel. Raffles rukte het portier open en sprong naar binnen.

— Trap er op, Charles, riep Raffles vrolijk. Het geval daarginds is mislukt, en de grond is hier meer dan warm.

Brand vroeg voorlopig geen nadere uitleg maar maakte contact en trapte het gaspedaal neer.

Een half uur later bevond Raffles zich veilig en wel in zijn klein landhuis op Long Island, weliswaar zonder een cent van het geldelijk bezit van de wapenfabrikant, maar met een belangwekkende ervaring, en goede plannen voor de naaste toekomst rijker.

HOOFDSTUK VI

HET NIEUWE DIENSTMEISJE

De volgende ochtend was Raffles vroeg uit de veren. Het avontuur van de vorige nacht hield al zijn gedachten bezig. Wanneer hij zelf ook maar een ogenblik getwijfeld mocht hebben aan de ware aard van de gouvernante, dan zou haar handelwijze, maar vooral die van Sinclair hem daaromtrent wel wijzer hebben gemaakt.

Sinclair was daar heel zeker niet voor Raffles gekomen. Hij kwam er integendeel, voor die vrouw met haar Spaans accent. Waarom? Natuurlijk omdat hij enig wantrouwen jegens haar koesterde.

Die vrouw was klaarblijkelijk iets van plan, waarvan Sinclair de aard wilde doorgronden, en Raffles, die haar

reeds eerder gewantrouwd had, besloot hetzelfde te doen.

Het verbaasde Raffles niet, dat de kranten de volgende ochtend niets vermeldden van de opzienbare gebeurtenissen, die zich de nacht tevoren hadden afgespeeld in het huis van de wapenfabrikant. Toch was er duchtig geschooten, en men had dat moeten horen.

Het was duidelijk dat de politie de zaak voorlopig zo geheim mogelijk wilde houden.

Allereerst wilde Raffles trachten te ontdekken, wat wel de reden kon zijn, dat de nieuwe gouvernante om drie uur in de nacht nog op was, en in haar peignoir gekleed, en waarom juist op dat uur Sinclair verscheen. Toen hij Brand van zijn voornemens op de hoogte bracht, vroeg deze aanstonds:

— Zou Donohue haar na het gebeurde nog in dienst houden?

— Dat hangt er helemaal van af, hoe Sinclair de zaak nu inziet. Hij was ongetwijfeld van mening dat zij daar in huis was met een bepaald doel, dat het daglicht niet kan velen. Nu is het mogelijk dat hij van inzicht is veranderd, menende, dat hij zich vergist had.

— Dus je denkt, dat Donohue haar niet zal wegsturen?

— In ieder geval niet direct. Ten eerste zijn er niet de minste bewijzen tegen haar, ten tweede is Mevrouw Donohue zeer op haar gesteld, en ten derde moet zij haar taak voortreffelijk verrichten. Zij zelve zal natuurlijk het gebeurde van deze nacht uitbuiten om in een nog beter blaadje bij de Donohue's te komen. Immers moet Sinclair zelf bekennen, dat zij zich als een heldin heeft gedragen, en de beruchte Raffles het hoofd heeft durven bieden.

— Wat denk je van haar vriend, die von Waldhausen?

— Ik vertrouw hem geen steek. Het is zeker dat hij met die gouvernante in verstandhouding staat. Ik heb hem tersluiks naar het theehoekje zien gaan, waar zij alleen was, en een ogenblik later volgde Sinclair hem. Het zou best kunnen, dat wij hier de reden moeten zoeken van dat nachtelijk bezoek van de detective.

Raffles verzonk een ogenblik in nadenken en vervolgde:

— Ook op de tea van gisteren heb ik hen een paar malen zacht met elkaar zien spreken, als zij meenden dat niemand op hen lette. Mijn kunst van lippen lezen, kwam weer te pas, en zo heb ik dan ook een paar in de Spaanse taal gefluisterde woorden opgevangen, waarvan de betekenis mij nu pas goed duidelijk wordt.

— Wat zeiden zij dan wel? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ons graafje verklaarde, dat alles goed liep, en dat hij spoedig aan de slag dacht te kunnen gaan.

— Wat antwoordde zij daarop?

— Zij zei, niet te geloven dat «het» in huis was.

— Wat kan ze daarmee bedoeld hebben? vroeg Brand verwonderd.

— Dat weet ik niet. Natuurlijk is hier sprake van een of ander geschrift of brief, en als wij in het oog houden, dat we hier met twee Mexicanen te doen hebben, dat wil zeggen, met de natuurlijke vijanden van de Yankee en dat er geruchten gaan volgens welke Donohue binnenkort een splinternieuw oorlogswapen gaat fabriceren, dan slaan we de plank misschien niet zo ver mis, als we veronderstellen, dat «het» niets anders betekent, dan een of ander kostbaar plan; een werktekening, misschien een eenvoudige blauwdruk of zo iets.

— Maar als je gelijk hebt, Edward, dan zou zulk een plan of papier honderdduizenden, misschien wel miljoenen waard zijn.

Raffles wendde zijn klare, grote ogen, langzaam naar het opgewonden gezicht van Brand, en zei afgemeten:

— Je hebt waarachtig gelijk, amico, je brengt me daar op een schitterend denkbeeld.

In afwachting keek Brand zijn vriend aan, want hij begreep dat Raffles iets voornemens was, iets gevaarlijks, avontuurlijks.

Luchtig nu weer vervolgde de Grote Onbekende:

— Luister eens, Charles, als ik die diefstal kan voorkomen (aannemende natuurlijk dat er gestolen zal worden)

dan zal ik dat doen, maar niet uit liefde voor mijnheer Donohue, denk dat vooral niet. Ik betwijfel echter of wij onze maatregelen wel tijdig kunnen nemen. Het is echter een poging waard, en daarvoor is het nodig...

Weer zweeg hij plotseling, en verzonk opnieuw in gedachten.

Maar eensklaps voelde Brand zich bij zijn arm grijpen en voor de etalage van een grote boekhandel trekken. Dit gesprek had namelijk plaats tijdens een ochtendwandeling naar een der parken van de stad.

— Zoek je een boek? vroeg Brand verwonderd.

— Neen. Maar ik wil liever niet gezien worden en toch zelf zien. Kijk eens in de spiegelruit. Schuin achter ons loopt de edele nazaat van de von Waldhausens, vertrouwelijk in gesprek met een jongeman, die je je bepaald moet herinneren, want hij behoort tot het personeel van de Scheepvaart Bank.

— Charles, vergeet niet dat de gouvernante tot die Mexicaan zei, niet te geloven, dat «het» in huis was. Waarmee ze natuurlijk bedoelde, het huis van Donohue. Natuurlijk is dat «het» iets zeer belangrijks. Waar bewaart men zoiets, als men het niet thuis doet? Natuurlijk in de safe van een bankgebouw. Die bankbeambte is Philip Houston, een ventje dat niet helemaal brandschoon is. Hij speelt, houdt er een dure vriendin op na, en drinkt; een prachtige vriend voor die similie-graaf.

Brand zei niets. Hij zag nu zelf in, dat er verband moest bestaan tussen de gehelmzinnige plannen van die twee Mexicanen, en die vroege wandeling van een der avonturiers met die bankbeambte, die niet al te goed stond aangeschreven.

— Wij zullen hem volgen, zei Raffles kortaf.

De twee mannen verhaasten hun schreden, en staken de brede avenue over, om het trottoir te bereiken, waar de verdachte Mexicaan en zijn nieuwe vriend wandelden, maar juist toen zij de voet op dit trottoir zouden zetten, zagen zij hoe Houston in de verte een taxi wenkte, die kwam aanrijden en

waar de twee vrienden instapten. En meteen sprong het verkeerslicht op rood.

Raffles begreep dat het nu veel te laat was, om de achtervolging voort te zetten.

Raffles en Brand liepen enige tijd zwiingend naast elkander voort, maar zodra zij weer een stille plek bereikt hadden begon Raffles:

— Wij moeten eens logisch pogen te redeneren. Wij nemen aan dat die Mexicaan iets in het schild voert, en dat wil bereiken met de hulp van zijn schone medeplichtige. Houston behoort tot de vrij geregelde gasten van Donohue. Hij moet haar dus hebben gezien, en hij is er juist de man naar, zich door haar te laten betoveren. Haar charme en de vooruitzichten op geldelijk gewin, kunnen hem zeer goed ten val hebben gebracht, of dat binnen zeer korte tijd doen. Nu zijn die Mexicaan en de gewaande gouvernante niet steeds samen, dus als Houston geslaagd is, zal hij dat maar aan een tegelijk kunnen mededelen en die zal zich dan haasten zijn of haar medeplichtige in te lichten.

— Zeer logisch geredeneerd.

— Voor ons zou dus de taak zijn weggelegd, die mededeling te onderscheppen. Ik erken dat het niet zo gemakkelijk zal gaan; hij kan telefoneren, of een briefje zenden, en dat moet hij doen onmiddellijk na de diefstal van het kostbare ding, dat hij wil hebben, want dat zal natuurlijk al heel gauw ontdekt worden, en hij zal alles op alles zetten tegen die tijd de grens achter zich te hebben.

— Dat spreekt vanzelf. Wat wil je doen? En kan ik je daarbij helpen?

Er kwam een ondeugend licht in de ogen van Raffles, toen hij Brand eens van terzijde opnam, en toen als terloops vroeg:

— Hoe lang is het wel geleden dat je een vrouwenrol hebt moeten vervullen?

Brand verschoot van kleur en antwoordde:

— Een jaar of vier. Gelukkig ben ik daar nu wel wat te oud voor geworden.

— Vergeet dat maar, antwoordde Raffles zeer bedaard. Integendeel; ik benijd soms je frisse jeugd, je gladde huid, je natuurlijke blos, je blauwe, schitterende...

— Hou op... Hou op... Bespaar me die catalogus van mijn bekoorlijkheden, riep Brand wanhopig. Is het je ernst?

— Absoluut. Mevrouw Donohue heeft toevallig een nieuw dienstmeisje nodig. En wij moeten in het huis van de wapenfabrikant iemand hebben, die de gangen van onze Mexicaanse dame op de voet kan volgen. Je moet dit voor een goede zaak over hebben.

— Als het dan niet anders kan, gaf Brand schoorvoetend toe. Maar hoe Mevrouw Donohue te bewegen mij in dienst te nemen?

Raffles dacht even na en antwoordde toen:

— Daarin kunnen wij het beste slagen door ons uit te geven voor politie-beambten en Mr. Donohue duidelijk te maken, dat een van onze jongste, knapste agenten, met een huid als een perzik en...

— Edward, spaar me. Heb medelijden.

— Dat een jong agent, de rol zal spelen van dienstbode, om de gangen van de zogenaamde Miss Bright na te gaan. Ik weet met zekerheid, dat Mevrouw Donohue zich voor het aanwerven van nieuw personeel steeds tot hetzelfde plaatsingbureau wendt. Ik ken het adres daarvan. Nu moeten wij beginnen, te onderzoeken, of er soms al een aanvraag bij dat bureau is binnengekomen, want misschien heeft ze wel om een noodhulp gevraagd. Ik zal zorgen voor uitnemende getuigschriften, zorg jij maar voor je uiterlijk. Kom amice, het is jammer van het mooie weer, maar we moeten onmiddellijk aan het werk. Bedenk dat thans reeds iedere minuut kostbaar kan zijn. Uit alles blijkt dat Philip Houston, zoals men dat noemt, « rijp » is, en dan zou de bom wel eens kunnen barsten, alvorens wij onze ijzers in het vuur hebben.

De beide vrienden verlieten haastig het park, en kwamen op een bepaald punt

lieten die bij het eerste het beste station van de underground, en zetten daarmee hun weg naar het zuiden voort, om pas weer uit te stappen bij de Veertiende straat.

— Wacht nu hier op mij, zei Raffles zacht, want ik zal alleen op informatie uitgaan bij het plaatsingbureau. Mocht het personeel van Mevrouw Donohue nog altijd voltallig zijn, ja, dan zullen wij een meer omslachtige weg moeten inslaan. Hier in een of andere « drugist » kun je op mij wachten. Het kantoor is geen tien minuten hier vandaan.

Na verloop van een half uur, eerder nog dan Brand verwacht had, keerde Raffles terug en reeds door de grote spiegelruit zag Brand aan zijn opgewekt gelaat en de tinteling van zijn ogen, dat hij met goed nieuws terugkeerde.

Het was een stil uur, er waren bijna geen klanten, en Raffles behoefde dan ook niet bang te zijn voor nieuwsgierige oren, toen hij zich bij Brand neezette en haastig begon, zodra een kop koffie voor hem stond.

— Amice, het kon bijna niet mooier. De gelederen in den huize Donohue zijn toevallig flink gedund door de griep. Een huisknecht, de butler, het innenmeisje, en een dienstmeisje staan op de ziekenlijst.

Brand trok een zuur gezicht, maar schikte zich spoedig in het onvermijdelijke en zei:

— En wanneer word ik verwacht, arm slachtoffer van een Mexicaanse intrige?

— Wacht even, zover zijn we nog niet, zei Raffles lachend. Ik moet eerst voor je aanbevelingsgeschriften gaan zorgen. En het moet vlug gebeuren, anders zou een ander je voor kunnen zijn.

Het gebeurde dan ook vlug, zelfs voor een man als Raffles, en twee uren later had Brand zich voorzien van voortreffelijke getuigschriften, en op mees terlijke wijze vermomd, aangemeld bij het plaatsingbureau en daar verteld, dat hij een betrekking zocht, liefst bij een deftige familie.

En weer anderhalf uur later deed « Kitty » het volgende, lachte, stuurde

dienstmeisje, als noodhulp haar intrede in de huize Donohue, en vervoegde zich bij de dikke kamerbediende, die tijdelijk de taak van butler, zowel als huisknecht moest overnemen. Deze instrueerde haar met enkele woorden en kon daarbij niet nalaten, haar in de volle, blozende wangen te knijpen.

Brand was niet in het beste humeur en het had weinig gescheeld of hij had de kracht van zijn vuisten beproefd op de dikke tronie van het brutale heerschap. Hij beheerste zich echter, liet zich het kleine kamertje, boven in het huis wijzen, bracht daar zijn goed gesloten valies heen, en trad toen op het raam toe, vanwaar men een prachtig uitzicht had over een groot gedeelte van de lager gelegen stad.

Hij raadpleegde zijn polshorloge, sloot de deur af, en ging opnieuw naar het venster. Dit bevond zich aan de achter zijde van het huis en keek uit over de grote tuin, vervolgens over een zijtak van de East River, tenslotte over een groot plantsoen aan de overzijde daarvan.

Precies vier uur in de namiddag lette Brand nauwkeurig op, en keek met half dichtgeknepen ogen in westelijke richting uit.

Hij slaakte een halfgesmoorde kreet van voldoening, toen hij heel in de verte een sterke lichtflikkering gewaar werd.

— Daar zit Edward met zijn spiegel, bromde hij vergenoegd voor zich heen. Nu wordt het opletten. Dat is het waarschuwingsein.

Hij zelf greep aanstonds een toiletspiegel en opende het venster. De zon stond schuin op de achtergevel. En hij hield zich gereed.

Hij richtte eerst de spiegel zodanig, dat de weerkaatste zonnestralen, omstreeks een mijl verder bijna de top troffen van een ouderwets, smal huis, waar de korte lichtflikkering zoëven te zien was geweest.

En nu volgde het korte, in het Frans, met Morsetekens geseinde gesprek.

— Ja, ik ben aangekomen. — Geen moeilijkheden gehad, amice? — In het minst niet.

— Let dan goed op. Tracht dan vanavond in haar kamer binnen te dringen. Zij is zeker niet thuis, want zij gaat mee naar de Opera. — Goed. — Wat moet ik in haar kamer doen? — Snuffel haar secretaire door, waarin je wel een geheime afdeling zult vinden, maar doe het zo dat er geen sporen van achterblijven.

— En als ik iets bijzonders vind? — Dan neem je er een afschrift van, en je deelt het mij vanavond nog mee. — Waar? — Bij de achtermuur, tien meter links van de woning van de chauffeur, boven de garage. — Waarom niet bij het tuinpoortje? — Omdat dat van een nieuw slot is voorzien, zoals ik daareven heb opgemerkt... Hoe laat? — Precies elf uur. Ik zal het bekende sein geven. — Afgesproken, tot elf uur dan.

Toen kwam het slotsignaal, ten bewijze dat het gesprek was afgelopen. Brand begon snel zijn valies uit te pakken, tot op het geheime vak na, waarin hij een paar dingen had meegenomen die men wel nooit zou vinden in de bagage van een koket dienstmeisje.

Hij vond een uur later, in het dienstbodenvertrek een tamelijk mistroostig troepje bijeen, uit niet meer dan vier personen bestaande, met inbegrip van de chauffeur en de zwaarlijvige keukenmeid.

Vol belangstelling luisterde Brand opnieuw, zoals hij vroeger meermalen gedaan had, naar de zachte gesprekken van de dienstboden, die hun meesters niet spaarden, vooral niet, nu de butler zijn dreigende, waarschuwend stem niet kon laten horen. Binnen tien minuten wist Brand, dat Raffles goed op de hoogte was geweest. Inderdaad zou de familie Donohue zich die avond naar de Opera begeven, en Miss Bright was mede uitgenodigd. Zij moest dus met haar charme wel goede vorderingen hebben gemaakt, in de gunst van de vrouw des huizes.

Het was dus een uitstekende gelegenheid voor Brand, zich te kwijten van de taak, die Raffles hem had opgedragen.

Reeds om negen uur, toen naar het

nieuwe meisje op haar zolderkamertje waande, sloop Brand naar de kamer van de gouvernante, opende zonder de minste moeite de kamerdeur sloot deze weer, en wendde zich onmiddellijk tot de secretaire.

Het was zeer duidelijk te merken, dat dit meubel hier oorspronkelijk niet thuishoorde, en dus stellig was meegebracht door de Mexicaanse.

Brand haalde zijn fijne instrumenten te voorschijn, en zijn geoeffende handen hadden binnen tien minuten een geheim vak ontdekt en geopend, hetwelk zich onder in het meubel bevond.

Het bevatte, behalve enkele brieven van intiem karakter, een klein velletje

papier, in een enveloppe gesloten, en dat met enige rijen letters en cijfers was beschreven.

— Dat is natuurlijk de sleutel van hun geheimschrift, mompelde Brand voor zich heen. Hij haalde zijn bloemnote te voorschijn en begon snel maar zeer nauwkeurig de sleutel over te schrijven. Toen hij het vertrek verliet, was er geen enkel spoor van braak te vinden.

Zeer tevreden met het resultaat van zijn onderzoek, begaf hij zich weer naar het bediendenvertrek, en wist zich daar de algemene sympathie te verwerven, door enige pakkende verhalen over vroegere meesteressen.

HOOFDSTUK VII

ARRESTATIE EN ONTVLUCHTING

De nacht ging voorbij zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

Miss Edith Bright was met Mevrouw Donohue en haar dochter uit de Opera terug gekeerd, er was een licht soep gebruikt en daarna hadden allen zich ter ruste begeven.

Brand was een paar malen met coquette stapjes naar binnen gegaan, maar hij had niets bijzonders ontdekt, of het moest dan misschien zijn, een zekere lichte nervositeit, die hij bij de gewaande gouvernante meende op te merken.

Hij nam zich dus voor, een oog in het zeil te houden. Want het leek er veel op alsof de crisis snel naderde.

Haar medeplichtige was misschien deze nacht nog iets van plan en waarschijnlijk wachtte zij op de uitslag van zijn onderneming en op zijn berichten.

Een ogenblik dacht Brand er aan Raffles op de hoogte te stellen van wat hij had opgemerkt, maar hij begreep wel, dat de Grote Avonturier zelf zijn ogen goed zou openhouden. Daarenboven, Raffles had immers verklaard er niet aan te denken tussenbeide te komen en alleen maar de vruchten te

willen plukken van datgene wat die Mexicaanse agenten uitspookten.

En hij kon wel op zijn vingers narekenen, dat in dit geval Raffles er niet aan zou denken de Scheepvaartbank op de hoogte te stellen, als Philip Houston zich op het laatste ogenblik bedacht en terugdeinsde voor de diefstal. Wel zou hij nauwkeurig acht slaan op de bewegingen van het misdadig drietal en het was nu eenmaal aan hem, Brand, opgedragen om een van die drie in het vizier te houden.

Hij lette scherp op, en bemerkte dat Miss Bright zich op de gewone tijd ter ruste begaf. Hieruit maakte hij op dat zij voor deze nacht geen berichten verwachtte, op welke wijze dan ook.

Maar de volgende ochtend was Brand zeer vroeg uit de veren, en het bleek al spoedig hoe verstandig hij daaraan had gedaan.

Hij was zo dicht mogelijk in de buurt van de vestibule gebleven, en reeds om half acht werd zijn ijver beloond, want er werd gebeld, en omdat de oude keukenmeid slecht ter been was en nog aan haar onthijt, zo ging

Brand zelf naar de voordeur en opende deze.

Op de stoep stond een fietsjongen van een besteldienst.

— Woont hier een zekere Miss Bright in huis? vroeg hij.

— Jawel, antwoordde Brand met zijn hoge stemmetje.

— Vraag jij dan eens of ze hier komt, want ik moet haar dit briefje geven.

— Geef maar hier, jongen, dan zal ik het wel overhandigen.

— Neen, kindlief, dat zal niet gaan, want die het mij gegeven heeft, droeg me op, om het briefje vooral aan haar zelf en aan niemand anders ter hand te stellen, onder geen beding.

Brand begreep, dat hij nu aanstonds moest handelen. Hij moest dat briefje tot iedere prijs in zijn bezit krijgen.

Hij greep de niets vermoedende jongen in de borst, trok hem snel naar binnen en wierp de voordeur dicht.

De knaap was door deze onverwachte bejegening van dit schijnbaar zo geaffecteerde dienstmeisje, zo overbluft, dat hij er zelfs niet aan dacht tegenstand te bieden, toen Brand hem de brief afnam die hij in de hand had.

Brand hield hem een dreigende vuist onder de neus en voegde de jongen met zijn gewone mannenstem toe:

— Geen kik, of ik sla je tot pap. Ga daar op die bank zitten.

Verbluft nam de jongen plaats op een van de fraai gesneden, eikenhouten banken die in de hall stonden. Brand opende de enveloppe, haalde er een briefje uit, en zag, dat het kort en in cijferschrift gesteld was. Met behulp van de sleutel had Brand het echter spoedig ontcijferd. Het bevatte slechts deze weinige woorden: «Ik heb het afschrift, zoals afgesproken. Maak je gereed om nog vanmiddag terug te gaan. Ik wacht je op de bekende plek.»

Een trek van blijdschap gleed over het gelaat van Brand.

Intussen scheen de jongen van de besteldienst tot het besef van zijn toestand te zijn gekomen en zei brutaal:

— Wil je me nu eens zeggen wat die comedië beduidt? Ik durf niet terug-

gaan naar die mijnheer; hij zal zich niet kunnen begrijpen waar ik zolang blijf.

Brand bracht zijn gelaat tot dicht voor dat van de jongen en zei op dreigende toon:

— Luister jij eens goed, vriendje. Dit briefje was bestemd voor een zeer gevaarlijke vrouw, en de man die het je gaf om het te bezorgen is een spion. Dus je vertelt me nu direct waar die man je dat briefje ergens heeft gegeven en waar hij nu op antwoord wacht.

— Zult u mij niet verraden als ik het u zeg?

— Geen sprake van. Integendeel, het zal je geen windeieren leggen.

— Nu dan, hij heeft me het briefje gegeven in het Sheraton Hotel, in Park Avenue. Hij zei me dat ik onmiddellijk met het antwoord moest terugkomen, omdat het een zaak van het grootste gewicht betrof.

— Goed, en ga nu vlug met mij mee, je zult aanstonds wel vernemen waarom. En maak je maar niet ongerust, want je krijgt een ruime beloning, zo niet van de regering, dan toch van iemand, die ik bijzonder goed ken.

Dit vooruitzicht scheen de knaap wel toe te lachen, tenminste hij volgde Brand gedwee, naar het bediendenvertrek, waar reeds een paar bedienden bijeen waren die tamelijk verbaasd opkeken.

— Luister jij eens vriend, zei Brand, terwijl hij zich tot de verwonderde huisknecht wendde. Houd die jongen hier en zorg dat hij 'm niet smeert, voor ik terugkom.

— Waar is dat voor nodig? riep de huisknecht verbaasd. Wat moeten wij hier met dat jog uitvoeren?

— Vraag niets, maar doe wat ik zeg, snauwde Brand hem toe met zijn gewone stem, zodat de huisknecht van schrik achteruit tuimelde. Als je maar weet dat ik van de politie ben. Hier gebleven en opgelet, totdat ik terugkom.

Met deze woorden snelde hij het bediendenvertrek uit en vloog de trappen op. De klok in de vestibule wees acht uur aan.

Een ogenblik stond Brand in beraad.

Hij begreep dat hij Raffles zo spoedig mogelijk moest mededelen dat hij het Sheraton hotel in het oog moest houden, en wel onmiddellijk, want de zogenaamde Oostenrijkse graaf zou waarschijnlijk al heel gauw achterdocht krijgen, door het uitblijven van zijn boodschapper.

Brand ging naar de telefoon, en nam het toestel van de haak. Het duurde niet lang of hij had zich met Raffles in verbinding gesteld, via Henderson, die had moeten achterblijven, teneinde eventuele boodschappen op te vangen.

En nu bleek het dat Raffles inderdaad die ochtend reeds vroeg het huis had verlaten teneinde op onderzoek uit te gaan. Hij had zich het eerst opgehouden in de buurt van de Scheepvaart bank, die juist opende, maar waar hij niets bijzonders had kunnen opmerken.

En sedert tien minuten over acht, het bleek dus dat de klok in de hall achterliep, dat wil zeggen juist toen Brand begon te spreken, bevond Raffles zich in een klein restaurant tegenover het Badlington Hotel, waar de gewaande graaf het eerst zijn intrek had genomen.

Brand begreep dat de Mexicaanse agent die laatste nacht met opzet en om zijn spoor uit te wissen van domicilie was verwisseld.

Hij vertelde nu snel wat er geschied was, uit overmaat van voorzichtigheid in de geheime taal, die alleen Raffles, Henderson en hijzelf kenden.

Maar de naam van een hotel kan men nu eenmaal moeilijk veranderen, in welke taal dan ook, en dat had bijna de hele zaak doen mislukken.

Want toen Brand bijna gereed was, en op het punt stond, de hoorn neer te leggen, hoorde hij achter zich enig gerucht.

Menig ander zou zich dadelijk met een verschrikte beweging hebben omgewend, maar Brand was opgevoed in de leerschool van de Grote Avonturier, en hij wist zich uitstekend te beheersen.

Steeds met zijn rug naar de trap staande, vanwaar het zachte gerucht kwam, en zacht doorsprekend in de

hoorn, ofschoon de verbinding al lang verbroken was, haalde hij een zakspiegeltje te voorschijn, en wierp er een snelle blik in.

Op de trap stond Miss Bright, stil, onbeweeglijk als een beeld en keek naar hem.

Brand begreep dat zij de naam van het hotel had gehoord. Natuurlijk moest zij van te voren hebben geweten, waar haar medeplichtige zich ophield, en het moest wel haar achterdocht hebben gewekt dat dat nieuwe dienstmeisje daar zo vroeg in de ochtend in een onbegrijpelijke taal telefoneerde, en daarbij tot twee malen toe de naam van het bewuste hotel had genoemd.

Ten tweede male die ochtend zag Brand in, dat alleen snel en doortastend handelen hem hier redding kon brengen. Zijn leven was zeker geen cent meer waard, van het ogenblik af, dat deze gevaarlijke dame hem verdacht en hij zou dus moeten handelen volgens de spreuk waarin het heet: « de eerste klap is goud waard ».

Hij bleef nog heel even doorspreken, alsof hij niets gemerkt had van de nadering der gewaande gouvernante, legde toen eensklaps de hoorn op de haak, wendde zich om en was met twee sprongen aan de voet van de trap.

De Mexicaanse was een te schrandere vrouw om niet onmiddellijk in te zien, dat dat meisje daar onder haar, zeker geen gewone dienstbode, maar waarschijnlijk heel iets anders en gevaarlijkers was.

Zij opende snel de grote handtas, dompelde er de hand in en toen die weer te voorschijn kwam was zij gewapend met een kleine browning.

Brand echter had die beweging wel voorzien en handelde er naar.

Hij kon juist hoog genoeg reiken om de vrouw om de enkels te vatten en zij, om haar evenwicht niet te verliezen, was wel genoodzaakt snel naar de trapleuning te grijpen en dat veranderde alles in haar nadeel.

Brand was onmiddellijk vier, vijf treden hoger, en toen zij de leuning los liet, greep hij tegelijk haar onderarm, en dwong haar de revolver los te la-

ten, die zonder veel leven te maken op de dikke looper viel.

De Mexicaanse avonturierster was een vrouw, stellig moedig en ondernemend, maar ook nieuwsgierig. Ze wilde weten wat er in dat briefje stond en strekte er dus onwillekeurig de hand naar uit.

Snel als de gedachte greep Brand ook die hand, er klonk een scherp, metaalachtig geluid, en de beide blanke polsen van de Mexicaanse waren in keurige, blinkende boeien gevat.

Wit tot in de lippen en met een vertrokken gelaat, staarde Miss Bright het zogenaamde dienstmeisje aan.

— Het spijt me, Miss Bright, maar het ging niet anders, en ik was wel tot deze weinig galante geste genoodzaakt. Ik twijfel er geen ogenblik aan, of gij zoudt mij tot een zeef hebben geschoten als het dienstig had kunnen zijn om uw plannen te doen slagen. Ik heb gisteren reeds uw bureau doorzocht en daarin de sleutel gevonden van het geheimschrift dat gij en uw medeplichtige gebruiken. Ontkennen zal u dus niets baten. Zijt gij voornemens om rustig met mij mee te gaan?

De vrouw vroeg zelfs niets, of hij of zij van de proltie was, dat kon onmogelijk anders.

Zij dacht zelfs geen seconde aan Raffles.

Ook viel het haar niet in alarm te maken, want wat zou het haar hebben gebaat? Zij was doorzien, haar spel was uitgespeeld, en haar medeplichtige zeker op ditzelfde ogenblik gearresteerd.

Juist toen zij tot deze slotsom was gekomen, ging de telefoon.

Haar bij de pols vattend trok Brand haar met zich mee naar beneden, bleef haar met de linkerhand in bedwang houden en nam de hoorn van de haak.

Het was Raffles, die sprak. Brand noemde snel het afgesproken wachtwoord, luisterde, en zei nu en dan zelf iets in hun geheime taal.

— Ja zeker, geen vijf minuten geleden... Ik heb haar nu stevig vast... wat zeg je daar?... Te laat?... Was de vogel al gevlogen?... Dat is een lelijk

ding — dan is misschien alles verloren... Je gelooft van niet?... Het is goed, ik zal je instructies nauwkeurig opvolgen.

De vrouw had met grote spanning en met gefronst voorhoofd toegeluisterd, niets begrijpend van dat haastig gevoerde gesprek in een vreemde taal.

Maar nu klonk er eindelijk enig gerucht beneden uit het bediendenvertrek.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, ontdeed Brand de vrouw tot haar grote verbazing weer van de boeien, en fluisterde haar toe:

— Ik zou als ik jou was maar gauw maken dat ik weg kwam, want je spel is hier nu toch uit, dame.

De vrouw bleef een ogenblik in beraad staan en vroeg toen zacht:

— Zeg, ben jij geen man van Sinclair?

— Ik? Geen sprake van. Waar zie je me voor aan?

Brand wachtte geen verdere vragen af, maar wipte als een eekhoorn de trappen op.

Miss Bright echter had het briefje opgeraapt, dat de zonderlinge dienstbode, bij ongeluk waarschijnlijk, had laten vallen, doorliep haastig de inhoud, greep het eerste het beste ogenblik aan waarop ze ongemerkt kon telefoneren, kreeg geen antwoord, en begon in allerijl haar valies te pakken. Een uur daarna, het was toen pas tien uur in de ochtend, verliet zij onder een voorwendsel het huis, vastbesloten om er nooit terug te keren.

Zij riep direct een lege taxi aan, gaf de chauffeur een adres, en wierp zich toen met gefronst voorhoofd en op haar nagels bijtend van ongeduld en spanning, achterover in de kussens.

Misschien zou haar woede nog heel wat groter zijn geweest als zij had geweten, dat haar auto op een afstand, die geen moment kleiner werd dan vijftig meters, gevolgd werd door een tweede, waarin de zogenaamde dienstbode gezeten was, die echter zijn vrouwenkieren had afgeworpen en zich daarom des te opgewekter en ondernemender voelde.

HOOFDSTUK VIII

WIE HET LAATST LACHT...

Brand had nauwelijks de taxi gedurende enkele minuten achtervolgd, toen zich geleidelijk een tweede wagen naast de zijne kwam voegen, waarin twee personen zaten; een daarvan was zeker wel zes voet lang, hetgeen men kon zien, zelfs nu hij achter het stuurwiel was gezeten.

Brand glimlachte. Raffles had zich uitmuntend vermomd, maar hij herkende toch dadelijk het grijze, bijna kaalhoofdige heertje naast de chauffeur in de snelle cabriolet, de trouwe vriend, die zich wel zeer snel van uiterlijk moest hebben veranderd. Wat Henderson betreft, de brave kerel had zich de moeite getroost zijn gelaat een prachtige, bijna zuiver zwarte kleur te geven, en hij was zeker een magnifieke neger zoals hij daar zat in zijn keurige livrei, en de kleine wagen behendig stuurde door het tamelijk dichte verkeer van de Veertiende straat, waarin zij zich nu bevonden.

Brand had een goede chauffeur, die, aangelokt door het vooruitzicht op een flinke fooi, de auto waarin de vluchtelingen zat, er voor zorgde, de vijftig meters tussenuimte met niet meer dan een handbreedte te overschrijden. Henderson op zijn beurt was vlak naast de auto van Brand komen rijden, zodat het Raffles gemakkelijk viel, door middel van de vingertaal Brand haastig te seinen:

— Stap bij het eerste stoplicht uit, en in onze wagen. Houd geld klaar om je chauffeur te betalen.

Reeds een blok verder sprong het verkeerslicht op rood, dat natuurlijk ook gold voor de taxi van de Mexicaanse spionne.

Brand stapte uit, betaalde de chauffeur en wipte toen in de ruime cabriolet. Hij kon nu gemakkelijk met Raffles praten en zodra de stroom van auto's zich dan ook weer in beweging had gezet begon hij:

— Waarom droeg je mij eigenlijk op haar te volgen? Wat hebben wij aan haar? Niet zij heeft immers de papieren want die zijn in handen van haar medeplichtige.

— Dat is zo. Maar nu ik zo onhandig ben geweest hem te laten glijpen, nu moet de vrouw mij als loodsvijsje dienen en mij naar haar heer en meester voeren. A propos, zij heet Lola Pasita, zoals ik vanochtend pas ontdekt heb. Je moet namelijk weten, dat de politie haar ook al zoekt. Ik hoop nu maar dat die heren niet al te veel ijver aan de dag leggen. Zij waren reeds bijna zo ver, te hebben ontdekt, dat de schone Lola en Miss Bright een en dezelfde persoon waren. Ik zal je nu echter niet vermoeden met verdere uitzettingen maar het is een feit.

— Je gelooft dus dat zij zich nu maar een plek begeeft, waar zij die man hoopt aan te treffen?

— Ik ben er bijna zeker van.

— Maar zou hij geen achterdocht hebben opgevat, toen de jongen zo lang wegbleef met het antwoord.

— Natuurlijk, maar hij zal haar toch niet in de steek laten. Zij zullen wel van de trein gebruik maken.

— Iets van Houston gehoord?

— Niets.

— Maar hoe weten wij dan eigenlijk met zekerheid dat de slag vannacht geslagen is?

— Door het briefje van de man aan Lola Pasita natuurlijk. Tussen haakjes, als je ook zijn naam wilt weten, hij heet Pablo Rovello. Een zeer bekend type in de Mexicaanse hoofdstad en een uiterst gevaarlijk sinjeur.

— Zou hij Houston betaald hebben?

— Dat is iets wat ik je niet kan zeggen, maar ik denk het wel. Het zal hem een lieve duit gekost hebben. Trouwens, wie weet bewaart de naaste toekomst nog wel verrassingen voor ons in haar schoot. Men moet altijd op het

ergste voorbereid zijn als twee schurken afspraken maken.

Intussen ging de rit nog gestadig voort in zuidelijke richting.

Een paar malen dachten de twee mannen, dat Lola Pasita bij een der spoorwegstations zou uitstappen, om daar haar medeplichtige te treffen, maar dat bleek niet het geval te zijn.

Daarentegen reed de taxi tot tweemaal toe over een der grote bruggen, en dook vervolgens in de nieuwe Holland Tunnel onder de grond om aan de westzijde weer op te duiken.

Op Long Island werden de verkeerswegen breder en nog steeds reed de taxi voort, ofschoon de chauffeur al een paar malen veel lust scheen te hebben gehad de tocht te beëindigen, die nu al bijna twee uur duurde.

Maar eindelijk scheen dan toch het doel van de tocht bereikt te zijn.

Aan het begin van de brede verkeersweg naar New Rochelle werd gestopt, de vrouw stapte uit, en betaalde de chauffeur, die nogal tevreden scheen te zijn, want hij klom vlug weer op zijn wagen en reed terug.

De weg was hier zo breed en eenzaam, de huizen waren zo weinig in aantal, dat Raffles en Brand uit voorzichtigheid wel bijna vierhonderd meter hadden moeten achterblijven en zij zouden van dit alles dan ook niet veel hebben kunnen waarnemen als Raffles zich niet in het bezit had bevonden van een voortreffelijke Zeisskijker, die nu goede diensten bewees.

Hij kon nu zeer duidelijk zien hoe Lola Pasita, zonder zich een ogenblik te bedenken, zich naar een klein landhuis begaf, een weinig terzijde van de weg gelegen, achter in een prachtige, niet grote, maar weelderige tuin, vol hoog struikgewas en bomen.

Het was duidelijk dat ze daar verwacht werd.

Maar ternauwernood had Raffles dit alles gezien, of er schoot, juist toen de vrouw het huis binnen kon zijn, alweer een auto voorbij, geen taxi, veel-
eer een soort renwagen voor hoogstens twee personen. Maar al reed die ook nog zo vlug, de adelaarsogen van Raf-

fles hadden de bestuurder onmiddellijk herkend.

— Philip Houston, fluisterde hij, zodra de auto was voorbijgeschoten.

— Weet je het zeker? vroeg Brand verwonderd.

— Geen twijfel mogelijk. Ik heb zijn gezicht in de laatste dagen te vaak gezien. Er is dus onweer aan de lucht, Charles. Die man zoekt hier iets. Het is duidelijk dat ook hij de vrouw is gevolgd, en dat waarschijnlijk pas nadat hem gebleken is, dat die zogenaamde graaf hem voor het lapje heeft gehouden. Misschien is hij met beloften gepaaid, die niet zijn nagekomen. Als de weenga naar het huis, amice, en geprofiteerd van dit onvoorziene intermezzo, tussen twee schurken.

— Maar het is klaarlichte dag, zij zullen ons zien.

— Dat is niet noodzakelijk, als wij een kleine omweg maken en het huis aan de achterzijde naderen.

Reeds onder het spreken had Raffles Henderson een wenk gegeven, die nu op zijn aanwijzingen de auto langs een omweg tot achter het huis reed.

Zij konden het echter niet dichter dan tot op een vijftigtal meters naderen. Een tamelijk smalle, maar goede weg, liep achter de moestuin om, die er door een kleine, lage schuttingdeur mee in verbinding stond.

Terwijl Henderson achter het stuurwiel bleef zitten om een oogje in het zeil te houden, stapten Brand en Raffles uit en liepen op de schuttingdeur toe.

Het slot was voor een man als Raffles al heel gemakkelijk te openen en het duurde dan ook niet langer dan een paar tellen.

Het huis was een gewone bungalow, zoals ze in de bosachtige omgeving van Long Island bij honderden geteld worden. Dit huis onderscheidde zich alleen van de anderen door de grote tuin.

De beide vrienden gedroegen zich als gewone bezoekers, die daar maar bij toeval van de achterzijde naderden, liepen heel bedaard door de moestuin en bereikten zonder enig opzien te wekken de achtergevel van het huis.

Zij hadden de vensters in het oog gehouden, maar niets gezien, en toch wisten zij volkomen zeker dat Houston eveneens het huis aan de achterzijde was genaderd, want zij hadden zoëven zijn verlaten auto op de smalle achterweg zien staan.

Hoe hij was binnengekomen was niet recht duidelijk, daar zij de deur op slot vonden en hij toch onmogelijk een sleutel kon hebben van een huis, dat hem over tien minuten gans onbekend was.

Waarschijnlijk was hij, alles op een kaart zettend, over de lage zijschutting geklauwerd, zonder dat de twee daarbinnen het hadden gezien.

Het was zelfs de vraag, of hij nog wel bijtijds was gekomen, want Lola Pasita en Rovello zouden zeker geen tijd verknood hebben met een gezellig babbeltje en dadelijk weer zijn vertrokken.

Raffles vond aan de achterzijde een opgeschoven raam, gelijkvloers, en hij kon er niet aan twifelen of Houston was door dat raam naar binnen geklommen.

Hij, en Brand hadden dus niets anders te doen, dan eveneens die weg te volgen.

Zonder enig gerucht te maken, klauterden zij op hun beurt naar binnen, kwamen in een tuinkamer, en behoefden slechts een openstaande deur door te gaan om zich in een brede gang te bevinden, die zich aan weerszijden uitstrekke, en vanwaar een brede midden-trap naar de eerste en enige verdieping voerde.

Nauwelijks waren ze die trap halverwege op, of zij wisten dat het gesprek als men het tenminste zo noemen mocht, gevoerd werd in een kamer, op die eerste etage, en voor aan het huis gelegen.

Want het was veeleer een woedend twistgesprek, waarbij Houston het hoogste woord scheen te voeren.

Zij haastten zich verder, volgden een galerij, welke de achterwand van de vestibule vormde, en bleven een ogenblik staan om te luisteren.

Inderdaad, het op luide toon gevoerde twistgesprek, moest plaats hebben in een kamer waarvan de deur enkel en alleen

op een paar meters afstand van de vestibule.

Zij waren daar juist genaderd, toen het gesprek plotseling op een even onverwachte als dramatische wijze werd afgebroken.

Er klonk een waarschuwingskreet, toen de onderdrukte gil van een vrouw, een dof, dreunend geluid, en toen de val als van een zwaar, menselijk lichaam dat een meubelstuk meesleept.

Nog was het geluid niet uitgestorven van een vaas, die in scherven uiteen valt, toen de deur werd opengerukt, en Rovello op de drempel verscheen, door de vrouw op de voet gevolgd.

Maar hij week terug als voor een spooksel, want Raffles had bliksemsnel zijn revolver getrokken en zei droog:

— Excuseer, dat ik stoor. Ga weer terug in de kamer. Amice, houdt jij je even onledig met Madame.

— Sta toe, schone Lola, dat ik je nogmaals toei met deze fijn vernikkelde braceletjes die je je van vanochtend nog wel zult herinneren, zei Brand op zijn vriendelijkste toon, en een seconde later knipten de boeien opnieuw om de polsen van de Mexicaanse, die als door wanhoop en woede verpieetterd, op een rustbank neerzank, blijkbaar niet langer in staat om weerstand te bieden aan zulk een moodlottige opeenvolging van tegenslagen.

Raffles had een snelle blik om zich heen geslagen. Dicht bij de deur lag het lichaam van Houston. Hij was niet dood, maar vrij zwaar gewond door een slag met een loden knuppel, die hem een bloedende hoofdwonde had bezorgd en hem bewusteloos had doen neervallen.

Toen zei Raffles rustig, de Mexicaan strak aanzien:

— De mitrailleurtekeningen. En geen verraderlijke grapjes, senior Rovello, of deze revolver gaat een woordje meespreken.

Bleek als een doek stak de Mexicaan een hand in zijn binnenzak, nam er een gele envelop uit en wierp deze op de tafel met een gesmoorde vloek.

Terwijl Rovello de achterwand in bedwang

hield met zijn eigen wapen, opende Raffles de enveloppe, haalde er enige papieren uit, wierp er een blik in, slaakte een uitroep van verbazing en ongelooft, keek nogmaals, en zei toen, zowel met spot als boosheid in zijn stem:

— Wie had ooit zo iets stoms kunnen verwachten. En deze waardeloze rommel had je met een paar miljoen peseta's moeten betalen, als je nog maar een greintje eerlijkheid in je had? Maar man, die papieren zijn niets waard geen tien centen. Houston heeft je eenvoudig voor het lapje gehouden en je de tekeningen in handen gestopt van een doodgewoon mitrailleurtype, zoals dat tegenwoordig door Amerikaanse fabrieken voor gebruik in de bergen wordt

gemaakt. En daarvoor al die moeite. Nu, je hebt je verdiende loon, en ik ben niet van plan hier op te treden als wegwijzer zonder schadeloosstelling. Kijk eens of er iets in zijn zakken of in zijn valies zit, Charles.

Brand stak zijn hand met meesterlijke vlugheid in al de zakken van de schuimbekkende bedrieger, die op zijn beurt zo deerlijk bedrogen was, opende ook het valies en zei droog:

— Inderdaad, er zit wat in. Ik taxeer zowat vijftig duizend dollar.

— Beter een half ei dan een lege dop, besloot Raffles wijsgerig, de portefeuille in zijn zak stekend, die Brand hem glimlachend had overhandigd.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een misdadig Spel

